KOMMUNISTI

№ 7 Heinäkuun 23 p:nä № 7

SISÄLTÖ:

1 9 3 4
LENINGRAD
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KIIREHTIKÄÄ TILAAMAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1934

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla j.n.e. Erikoisesti lehti kiinnittää huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtävien täyttämisen kontrollointiin. Asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa j.n.e.

Kommunisti ilmestyy v. 1934 entisessä koossa, yhden kerran kuukaudessa. Lehden avustajina toimii laaja joukko tunnettuja talousmiehiä ja puoluetyöntekijöitä eri puolilla Neuvostoliittoa, Suomessa ja Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä Vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite: Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 7 (132) HEINÄKUUN 23 p. 1934

NKP(b):n KK:n ja puoluekontrollikomitean täysi-istunnot

KESÄKUUN lopussa 26—28 p:nä oli koolla NKP(b):n KK:n yhteydessä toimivan puoluekontrollikomitean toinen täysi-istunto, ja heti senjälkeen, kesäkuun 29 p:nä, kokoontui NKP(b):n KK:n täysi-istunto. Molemmissa näissä täysi-istunnoissa tehtiin tärkeitä, merkityksellisiä päätöksiä, joiden käytännössä toteuttaminen merkitsee suuria voittoja sosialistisen rakennustyömme tiellä.

Puoluekontrollikomitean täysi-istunnossa kuultiin komitean valtuutettujen selostukset Asovan Mustanmeren aluepiiristä, Stalingradin aluepiiristä ja Odessan alueelta, sekä selostukset maa-asiain kansankomissariaatin, neuvostotilojen kansankomissariaatin, kulkulaitoskansankomissariaatin ja vesiliikenteen kansankomissariaatin uudestijärjestelyn kulusta, kalastuksesta ja ammattiliittojen ja "kevyen ratsuväen" kontrollitoiminnasta ja lehdistön osuudesta kontrollitoiminnassa.

Puoluekontrollikomitean työssä ilmeni, että tov. Stalinin aate kontrollin uudestaan järjestämisestä on osoittautunut täysin oikeaksi. Uusi tilanne vaatii uusia muotoja ja metoodeja johtamisessa. Kysymys toimeenpanon tarkastuksesta on asettunut uudella tavalla. Uusissa oloissa on ohjausvalvonnan, joka oli TTT:n työn perustana, luovutettava paikkansa puolueen ja hallituksen päätösten täytäntöönpanon kontrollille. Kontrolli on tullut hallinnon eroittamattomaksi osaksi.

Mitä osoituksia on puoluekontrollikomitean työstä sen ensimmäisten kuukausien ajalta? Puolueen päätösten täytäntöönpanon tarkastus on tullut perusteellisemmaksi ja järjestelmällisemmäksi. Ja, mikä tärkeintä, se ei ole vain paljastanut erehdyksiä ja virheitä sosialistisen rakennustyön eri aloilla ja erinäisissä puoluejärjestöissä, vaan se on myös ehkäissyt niitä. Puoluekontrollikomitean täysi-istunnossa esitetyt ryhmän ohjaajain ja valtuutettujen selostukset ja niiden johdosta käyty keskustelu osoittivat, että niin komitean keskuskoneisto kuin sen edustajat paikkakunnillakin ovat jo suorittaneet suuren myönteisen työn. Huomio on ollut keskitettynä XVII puoluekokouksen päätösten täytäntöönpanon tarkastukseen. Tarkastus on koskenut varsin monia erilaisia kysymyksiä, yleistaloudellisista alkaen kulttuuri- ja elinolokysymyksiin saakka.

Peruspiirteenä puoluekontrollikomitean kaikessa työssä on ollut operatiivisuus ja toiminnallisuus. Se on käynyt käsiksi ratkaiseviin ja päivänpolttaviin kysymyksiin. Se ei ole vain poistanut erinäisiä puutteita, mutta myöskin saanut aikaan yleisen nousun tuotantolaitosten, virastojen, kollektiivitalouksien ja neuvostotilain työssä.

Viime aikoina puoluekontrolliko-

mitea on tarkastanut maa-asiain-, neuvostotilain-, kulkulaitos- ja vesiliikennekansankomissariaatien uudestijärjestämisen XVII puoluekokouksen päätösten mukaisesti. On käynyt selville, että näiden kansankomissaarien, niin niiden keskuskoneistojen kuin myöskin niiden paikkakunnilla olevien elinten uudestijärjestely on suoritettu vain osittain. Kansankomissariaateissa ei vielä ole käytännössä toteutettu tarkkaa työnjakoa ja sen vuoksi tapahtuu viivyttelyä operatiivisten kysymysten ratkaisussa. Se johtuu huomattavalta osalta siitä, että monet kansankomissariaattien johtavista työntekijöistä ovat tähän saakka kiinnittäneet absoluuttisen vähän huomiota organisatiokysymykseen, että ne heikosti organisoivat ihmisiä. Ja kuitenkin organisatiokysymyksen ydin on juuri ihmisten organisoimisessa tuotannon kohottamista varten.

Puoluekontrollikomitea ei vain antanut arviota kansankomissariaatin koneiston tilasta, ei vain paljastanut sen hitaassa uudestijärjestelyssä ilmenneitä puutteita, vaan myöskin määritteli konkreettiset tiet ja keinot XVII puoluekokouksen päätösten viipymättä täyttämiseksi maa-asiain-, neuvostotilain-, kulkulaitos- ja vesiliikennekansankomissariaattien taholta.

Komitean valtuutetut ovat voimistaneet puolueen päätösten täytäntöönpanon kontrollia paikkakunnilla ja saaneet selville joukon karkeita puutteita aluepiirien ja alueiden puoluejärjestöjen työssä. Mutta kaikki, mitä tähän mennessä on tehty, on tietysti vasta ensimmäisiä askeleita komitean valtuutettujen ja ryhmien työssä. On kuljettava eteenpäin. On tutkittava perusteellisesti valtiokoneiston, taloudellisten, neuvosto- ja puoluejärjestön tilaa, on selvästi arvioitava asiaintilaa, tehtävä oikeat, objektiiviset johtopäätökset, kasvatettava ja opetettava ihmisiä työskentelemään rehellisesti ja tuloksellisesti.

"Toimeenpanon tarkastuksen oikein järjestämisellä", sanoi tov. Kaganovitsh, "me pyrimme kasvattamaan ihmisiä. Virheistä tulee rangaista, mutta meille ei ole tärkeintä virheistä rankaiseminen, vaan niiden ehkäiseminen. On kymmenen kertaa arvokkaampaa varoittaa ihmistä virheestä, kuin sitten, kun virhe on jo tehty, rangaista häntä."

Ryhmien ja valtuutettujen ensimmäisenä velvollisuutena on taata puolueen ja sen keskuskomitean päätösten aikanaan täytäntöönpano. Erikoisen suuren merkityksen saa nyt sosialistisen omaisuuden suojelemista ja vallankumouksellisen laillisuuden noudattamista sekä valtion työkurin rikkomuksia vastaan käytävää taistelua koskevien neuvostovallan lakien ja puolueen päätösten käytännössä toteuttamisen kontrollointi. Ryhmät ja valtuutetut voivat tuon tehtävän menestyksellä täyttää vain siinä tapauksessa, jos ne laajentavat vaikutuksensa piirin aina alimpiin taloudellisiin ja puoluejärjestöihin saakka, jos ne tulevat kontrolleeraamaan konkreettisesti ja tulevat viemään kerran alotetun asian loppuun saakka.

XVII puoluekokouksen jälkeen puoluekoneisto ja alimmat puoluejärjestöt ovat alkaneet työskennellä paremmin, mutta täälläkin on vielä joukko ratkaisemattomia tehtäviä. Valtuutettujen täytyy auttaa puoluejärjestöjä uudestijärjestäytymään ei vain muodollisesti, vaan myös itse asiassa.

Kontrollin tehtävät lisääntyvät sitä mukaa, kuin taloutemme voimakkuus ja sosialistisen rakennustyömme laajuus kasvavat. Puoluekontrollikomitea yksinään ei kykene suoriutumaan kaikista objekteista ja kontrollin kysymyksistä. Tähän työhön on välttämättä osallistutettava ammattiliitot, nuorisoliittojärjestöt, lehdistö, työläisten, toimitsijain, kollektivistien ja kaikkien työtätekeväin laajat joukot. XVII puoluekokous katsoi välttämättömäksi siir-

tää kaikki TTT:n alinten elinten oikeudet tuotantolaitoksissa ammattiliitoille ja myöskin uudistaa nuorisoliittojärjestöjen "kevyen ratsuväen". Kumminkaan eivät ammattiliitot useimmissa laitoksissa ole vielä kyenneet järjestämään laajaa joukkokontrollia hallintoelinten toimintaan nähden, eivät ole kyenneet saattamaan koneiston puutteita ja byrokraattisia mätähaavoja joukkojen kritiikin alaiseksi. Monet ammattiliittojen johtavista työntekijöistä eivät ole ymmärtäneet toimeenpanon tarkastusta koskevan XVII puoluekokouksen päätöksen ydinajatusta, eivät ole tehneet itselleen selväksi, että ammattiliittojen kontrollitoiminta on oleellinen osa niiden yleisestä työstä, että kontrolli on joukkojen uudestikasvattamisen ja niiden valtion hallintoon osallistumisen voimakas vipusin ja työläisten ja kollektivistien etujen puolustamisen keino. Ei nähtävästi ole sattuma, että monet ammattiliittojärjestöt, myöskin alimmat, kiinnittävät vielä aivan vähän huomiota työläisten aineellisia ja elinoloja koskeviin konkreettisiin kysymyksiin. Monasti he eivät tiedä edes siitä, että aivan niiden välittömässä ympäristössä, erinäisten laitosten työläisvarusteluosastoissa, osuuskaupoissa yms. asiat ovat epäjärjestyksessä, missä tapahtuu väärinkäytöksiä jne.

On vielä olemassa keinottelijoita, kulakiston jätteitä. Tov. Kaganovitsh sanoi, että näistä vihollisista meidän on tehtävä loppu "ei fraaseilla, ei lörpöttelyllä, ei yleisellä kysymyksen asettelulla, vaan itse teossa. Heidät on saatava kiinni kaupoissa, varastoissa, laitoksissa, kollektiivitalouksissa, huolellisesti tarkastaen tavaroiden säilytyksen, liikkeellelaskujärjestyksen, luetteloinnin jne."

Puoluekontrollikomitean täysi-istunnon merkitsemät toimenpiteet ehdottomasti auttavat ammattiliitto- ja nuorisoliittojärjestöjä sekä myöskin lehdistöä niiden kontrollitoiminnan parantamisessa ja laajaksi kehittämisessä.

Puolueen keskuskomitean täysiistunto oli omistettu kahdelle maataloutemme tärkeimmälle kysymykselle. Jo viime vuosi ja erikoisesti tämän vuoden kevätkylvöt osoittivat, millaisia voittoja me olemme maatalouden alalla saavuttaneet. Riittää, kun mainitsemme vain kaksi ratkaisevaa tosiasiaa. Ensimmäinen on se, että viime vuonna viljanhankintasuunnitelma tuli täytetyksi ennen määräaikaa, ja toinen on se, että tänä vuonna kevätkylvöt suoritettiin lyhyemmässä ajassa ja laadultaan paremmin kuin milloinkaan aikaisemmin. Nämä tosiasiat osoittavat kaunopuheisemmin kuin mitkään sanat kollektiivitalouksien lujittumista, kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen valtavaa taloudellista kasvua.

Mutta kaikki ei ole vielä tehty. Satoisuus ja työn tuottavaisuus ei ole kaikissa kollektiivitalouksissa ja kaikilla neuvostotiloilla riittävän korkea. Vain auttamattomat opportunistit voivat ajatella, että kaikki luistaa itse itsestään ja että voidaan ainakin jossakin määrin heikentää puoluejärjestöjen mobilisoituneisuutta. Puolueemme keskuskomitean täysi-istunto varoitti päättävästi tällaisista mielialoista.

Ei ole hetkeksikään unohdettava, että vaikkakin tilanne yleensä on suuresti parantunut, niin siellä ja täällä on vielä huomattavasti jälellejääneitä piirejä ja etumaisissakin piireissä on jälellejääneitä kollektiivitalouksia ja neuvostotiloja. On tapauksia, että jossakin piirissä jokin kollektiivitalous saa työpäivää kohden jaettavaksi 9 kg. viljaa, mutta samassa piirissä aivan tämän edellämainitun kollektiivitalouden naapurina oleva kollektiivitalous voi jakaa viljaa vain 1,5 kg työpäivää kohden. Tällaisen tapauksen kertoi Pravda äskettäin eräästä piiristä Saratovin alueella, mutta lukuisia samantapai-

sia esimerkkejä voitaisiin esittää monenmonista muistakin piireistä. Jo tänä vuonna on poistettava tämä epätasaisuus. Ei ainoakaan kollektiivitalous saa enää jäädä jälkeen. Mutta tämän tehtävän toteuttaminen vaatii puoluejärjestöltä jatkuvaa sitkeää ponnistelua.

Viljanhankinta on tehtävä, jossa kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen taloudellinen ja poliittinen lujittuneisuus tulee tarkastetuksi. "NKP(b):n KK:n ja SNTL:n KKN:n päätöksillä säädetyt viljanluovutussuunnitelmat erikseen jokaiselle neuvostotilalle, kollektiivitaloudelle, KTA:lle ja yksityistaloudelle sekä myöskin viljalainojen palauttaminen ovat järkähtämättömät", sanotaan KK:n täysi-istunnon päätöksessä. Minkäänlaisilla keskimääräisillä luvuilla ei tästä voida päästä. Päähuomio on sentähden kiinnitettävä jälkeenjääviin talouksiin. Jokainen pieninkin vastustus viljanhankintoihin nähden, tulkoon se kenen taholta tahansa ja kätkeytyköön minkälaiseen verhoon tahansa, on mitä päättävimmin torjuttava. On muistettava ja saatava jokaisen kollektivistin ja jokaisen yksityistalonpojan tietoisuuteen, että viljanluovutuksen suorittaminen on ensimmäinen käsky. Vain silloin, kun viljanluovutus suoritetaan ensimmäisistä puinneista, voidaan taloudenhoito suunnitella oikein. Niin kauan, kun valtiolle tulevan viljan luovutussuunnitelmaa ei ole täytetty, jää puidusta viljasta vain 10 % ja etumaisissa kollektiivitalouksissa 15 % kollektivisteille etuanteina jaettavaksi ja karjan rehuksi. Parhaimmille kollektiivitalouksille, jotka täyttävät viljanluovutussuunnitelmat kuukausittain, myönnetään kuitenkin mahdollisuus jättää siemenvarastojen muodostamista varten vielä 10 tai 15 % puidusta viljasta. Sanomattakin on selvää, että tämä seikka tulee varsin suuressa määrässä edistämään jälkeenjääneiden kohoamista etumaisten tasolle. Viljakauppa kielletään ehdottomasti siihen saakka, kunnes kysymyksessäolevalla alueella tai tasavallassa on viljanluovutussuunnitelma kokonaisuudessaan täytetty.

KK:n täysi-istunnon päätös hankinnoista on taisteluohjelma kaikille puolue- ja neuvostoelimille. Sen toteuttamisessa ei ole eikä saa olla tilaa minkäänlaisella asiain itsestäänmenoon luottamisella. Joskin kaikki seikat osoittavat, että me tänä vuonna voimme suorittaa sadonkorjuun paremmin ja täyttää viljanhankintasuunnitelman järjestetymmin, niin se tapahtuu vain sillä edellytyksellä, ettei puolue- ja neuvostoelinten johtava rooli näiden tehtäväin suorittamisessa vähääkään heikkene, vaan tehostuu. Puolue- ja neuvostojärjestöille asettuu tässä vakava vastuu. "Antaen erikoisen merkityksen" — sanotaan NKP(b):n Leningradin aluekomitean heinäk. 4 p:nä tekemässä päätöksessä puolueen keskuskomitean kesäkuun täysi-istunnon yhteenvedoista, "viljan ja lihan valtiolle luovuttamisen aikanaan ja järjestetysti suorittamiselle ja alleviivaten viljan ja lihan luovutussuunnitelmien järkähtämättömyyttä jokaiseen neuvostotilaan, KTA:aan, kollektiivitalouteen ja yksityistalouteen nähden, NKP(b):n aluekomitean täysi-istunto velvoittaa puolue-, neuvosto- ja hankintajärjestöt, sekä KTA:ain ja neuvostotilain poliittiset osastot takaamaan käytännössä säädettyjen viljan- ja lihanluovutussuunnitelmien täydellisen ja ehdottoman täyttämisen.

Täysi-istunto vaatii, että mikään puoluejärjestö ei salli minkäänlaista asiain itsestäänmenoon luottamista, vaatii järjestelmällistä taistelua pienimpiäkin hankintojen määräaikojen pitkittämiseen sekä myöskin valtion tehtäväin suoranaiseen täyttämättä jättämiseen tähtääviä pyrkimyksiä vastaan erinäisten neuvostotilain, kollektiivitalouksien ja yksityisten talonpoikaistalouksien taholta".

Erittäin terävästi asetettiin keskuskomitean täysi-istunnon päätös-

lauselmassa karjanhoitoa koskevat kysymykset.

Näihin saakka karjanhoito on jäänyt meillä tuntuvasti jälkeen. Se on maataloutemme kaikkein jälkeen jäänein ala. Viljaprobleemin menestyksellinen ratkaiseminen ja kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen lujittuminen luovat nyt kaikki edellytykset sosialistisen karjanhoidon nopealle nousulle. Jo viime vuonna saavutetut menestykset ovat suotuisasti vaikuttaneet karjanhoitoon ja erittäinkin karjanhoito-neuvostotiloihin.

Karjan lisääntyminen on tänä keväänä ollut suurempi ja mikä on erittäin tärkeätä, sen säilyminen on ollut huomattavasti korkeampi kuin edellisinä vuosina. Se merkitsee, että tänä vuonna me voimme saavuttaa käänteen karjanhoidon kehityksessä. On aika todella bolshevikkien tapaan käydä tähän tärkeään kysymykseen. XVII puoluekokouksessa tov. Stalin asetti tämän tehtävän. Keskuskomitean täysi-istunto on nyt päätöksessään esittänyt seikkaperäisen ohjelman sosialistisen karjanhoidon menestyksellisen kehittämisen puolesta käytävää taistelua varten.

"Taatakseen karjanhoidon nopean nousun" sanotaan päätöksessä, "NKP(b):n KK:n täysi-istunto katsoo välttämättömäksi sovelluttaa, valtion kylvösuunnitelmien esimerkin mukaan, valtion suunnitelmamenetelmää karjatalouden kehittämisen alalla säätämällä suunnitelmalliset tehtävät karjan pääluvun kasvuun nähden neuvostotiloille ja kollektiivitalouksien tavarafarmeille, nuoren karjan kasvattamissuunnitelman neuvostotiloille, kollektiivitalouksille ja yksityistalonpojille sekä rehun tuotantosuunnitelmat, saattamalla nämä suunnitelmat neuvostotiloille, kollektiivitalouksiin ja kyläneuvostoihin. . ."

Sosialistisen karjatalouden on tultava ei vain suunnitelmalliseksi vaan myös korkeatuottoisaksi, se on järjestettävä tieteen ja tekniikan viimeisten saavutusten pohjalla. Täysi-istunnon päätöksessä kiinnitetään sentähden erikoista huomiota siitostoimintaan ja karjarotujen parantamiseen, samoin kuin myös eläinlääkinnän ja karjanhoitotekniikan parantamiseen.

Päätöksessä varataan kollektiivitalouksille erilaisia helpotuksia, jotka kaikin tavoin edistävät karjanhoidon kehitystä. Riittää kun mainitsemme, että v. 1935 vapautetaan 5 milj. hehtaaria kylvöjä kaikista hankinnoista siten, että niiden sato kokonaisuudessaan käytetään rehuperustan luomiseen kollektiivitalouksien karjanhoito- ja hevoshoito-tavarafarmeja varten. Ja jo tänä vuonna tullaan samaa tarkoitusta varten vapauttamaan hankinnoista 2 milj. ha ala.

Perusrenkaana karjanhoidon noussa on kollektiivitalouksien tavarafarmien kehittäminen ja laajentaminen ja karjanhoito-neuvostotilain lujittaminen. Mutta samalla on kiinnitettävä huomiota kollektivistien yksityiskäytössä olevan karjan pääluvun lisäämiseen ja sen tilan parantamiseen. Kollektivistin yksityistalous — pieni tarhamaa, lehmä, sika — on hänen aputaloutenaan. Hänen perustaloutenaan on kollektiivitalouden talous. Kollektivistit ovat varsin kiinnostettuja siitä, että kollektiivitalouden karja kasvaisi ja olisi hyvässä kunnossa. Siihen on suunnattava heidän pääpyrkimyksensä.

Viime vuoden toisella puoliskolla hankittiin vasikoita 900 tuh. kollektivistille. Tänä vuonna tullaan kollektivisteille myymään vielä 2 milj. vasikkaa ja valtio myöntää sitä varten 70 milj. ruplan korottoman lainan. Sitäpaitsi heille tullaan hankkimaan 2 milj. 700 tuh. porsasta ja 700 tuh. karitsaa. Vain neuvostovaltio voi merkitä ja täyttää tällaisia valtavia suunnitelmia, vain sille on mahdollista käyttää sellaisia summia miljoonain talonpoikain auttamiseksi.

KK:n täysi-istunnon päätöksessä on karjanhoitoa koskevat tehtävät

asetettu selvästi ja tarkasti. Nyt on ryhdyttävä niiden toimeenpanoon. Ja täällä, samoin kuin viljanviljelyksen alallakin, ensimmäisenä käskynä on velvollisuuksien täyttäminen valtiota kohtaan. Lihanhankintasuunnitelman täyttäminen on monissa piireissä ollut epätyydyttävää. Se on välitön seuraus siitä, että puoluejärjestöt eivät ole näissä piireissä kiinnittäneet karjanhoitoon tarpeellista huomiota. Karjanhoidon kehittämistä ei voida eikä saa asettaa lihanhankintojen vastakohdaksi. Ne ovat kiinteästi sidotut toisiinsa. Lihanhankinnat on täytettävä jokaisessa taloudessa ilman mitään poikkeuksia.

Me olemme käyneet karjanhoidon nostamiseen huomattavasti kiitollisemmissa oloissa, kuin mitä olivat ne, joiden vallitessa ratkaistiin viljaprobleemi. Se on jokaiselle selvää. Vaikeuksia ei tosin pidä väheksyä, mutta tosiasia on, että ne tullaan nyt voittamaan nopeammin. Me nostamme sosialistisen karjatalouden ennennäkemättömän korkealle tasolle. Mutta tässä, samoinkuin hankintoja koskevissa tehtävissäkin, on ratkaiseva osuus ja merkitys puolue- ja neuvostojärjestöillä. Niiden toiminnasta riippuu sangen paljon. On muistettava se, mitä NKP(b):n Leningradin aluekomitean täysi-istunto korosti KK:n täysi-istunnon yhteenvetoja koskevassa päätöksessään.

"NKP(b):n KK:n kesäkuun täysiistunnon määräämäin tehtäväin bolshevistinen toteuttaminen vaatii käytännöllisen jokapäiväisen johtamisen *parantamista* puolue- ja neuvostojärjestöjen taholta jokaiseen kollektiivitalouteen, neuvostotilaan ja KTA:aan nähden, kollektiivitalouksien elämän "pikkuasiain" konkreettista tuntemista, kommunistien etujoukkoroolin kohottamista sosialistisen rakennustyön kaikilla aloilla, päättävää taistelua itsevirtausta vastaan työssä, kaikkien puolueen jäsenten, kaikkien nuorisoliittolaisten, kaikkien kollektivistien vallankumouksellisen luokkavalppauden kohottamista."

Keskeinen huomio työhön kandidaattien ja myötämielisten keskuudessa

Kirjoittanut

N. KOTLJAR

SELOSTUKSESSAAN puolueen XVII edustajakokouksessa tov. Kaganovitsh esitti kymmeniä tapauksia, jotka ovat todistuksena mitä karkeimmista virheistä, joita on tehty paikkakunnilla otettaessa uusia jäseniä puolueeseen.

"Puhdistuksen aikana kävi Lyisvenskin tehtaalla ilmi, että tehtaan kahden työosaston sihteerin "Shest" N:o 1:n sihteerin Kolosovin ja "Shest" N:o 2:n sihteerin Bronnikovin välillä oli sosialistisessa kilpailujärjestyksessä tehty sopimus... 100 henkilön värväämisestä puolueeseen. Sen tähden, että Kolosov värväsi vain 99 henkilöä, yksi puolueen jäsen, auttaakseen sihteerinsä pulasta, kirjoittautui puolueeseen toisen kerran.

...Tämä osoittaa, kuinka pitkälle vääristelyt saattavat viedä. Välinpitämätön ja usein liberaalinenkin suhtautuminen puolueeseen ottamiseen, — mitäs siinä, muka, kun henkilö pyrkii, miksi sitten häntä ei ottaisi, — johtaa usein siihen, että siinä yleisessä aikakautemme mainioiden henkilöiden puolueeseen ottamisen virran mukaan, henkilöiden, jotka tulevat aktiivista taistelua varten etumaiseen puolueeseen, tunkeutuu puolueen riveihin myöskin henkilöitä, jotka eivät ole vain teoreettisesti ja käytännöllisesti valmentumattomia, vaan myöskin henkilöitä, jotka ovat puolueelle vieraita, kiipeilijöitä, nahkansa luoneita, henkilöitä, jotka eivät usko puolueen voit-

toon, jotka eivät voi ottaa vastaan puolueen ja proletaarisen valtion rautaista proletaarista kuria."

Puolueen uudet säännöt ovat huomattavasti kohottaneet puolueen jäseneksi otettavalle asetettavia vaatimuksia. Puolueen uudet säännöt asettavat puolueen jäsenten velvollisuudeksi noudattaa mitä ankarinta puoluekuria, osallistua aktiivisesti puolueen ja maan poliittiseen elämään, kuulua etujoukkoon tuotannossa, toteuttaa käytännössä puolueen politiikkaa ja puolue-elimien päätöksiä. Puolue asettaa jokaiselle jäsenelleen velvollisuudeksi työskennellä uupumatta aatteellisen kuntoisuutensa kohottamiseksi, marxismin-leninismin perusteiden ja tärkeimpien puolueen päätöksien omaksumiseksi ja niiden selostamiseksi puolueettomille joukoille.

"Bolshevikki ei voi, — lausui tov. Kaganovitsh edustajakokouksessa, — rajoittautua pelkkään sosialismiin luottamiseen siihen tapaan kuin uskonnollinen ihminen uskoo taivaanvaltakuntaan. Ei, bolshevikki on sellaisen puolueen jäsen, jonka politiikka rakentuu marxismin-leninismin ankarasti tieteellisille perusteille; bolshevikki on se, joka ymmärtää kapitalismin tuhon kiertämättömyyden, sosialismin voiton takaavan proletariaatin diktatuurin kiertämättömyyden."

Puolue asettaa jokaisen jäsenensä velvollisuudeksi — olla työ- ja valtiokurin noudattamisen esikuvana, vallata työalansa tekniikka, keskeytymättä kohottaa tuotannollista, työalaansa koskevaa ammattitaitoa. "Bolshevikin puolueisuuden päätunnusmerkki — sosialistisen työhön suhtautumisen puolesta taistelevan etujoukon taistelijan osa, sosialististen tuotantotapojen järjestäjän osa teollisuudessa ja maataloudessa" (Kaganovitsh).

Puolueemme XVII edustajakokous korosti erikoisen voimakkaasti sitä, että on meneteltävä entistä huolellisemmin, tarkkaavaisemmin, ankarammin ja varovaisemmin uusien jäsenten ottamisessa puolueeseen.

Yhtenä siivilöimiskeinona puolueeseen otettaessa on se, että puolueen perusjärjestöjen yhteyteen muodostetaan NKP(b):n myötämielisten ryhmiä.

"15. Järjestääkseen NKP(b):n ympärille puolueelle-läheisimmät puolueettomat aktivistit, jotka ovat käytännössä — tuotannossa osoittaneet uskollisuutensa puolueelle, mutta jotka eivät ole vielä valmentuneet liittyäkseen puolueeseen, perustetaan puolueen perusjärjestöjen yhteyteen NKP(b):n myötämielisten ryhmiä, jotka alistuvat ehdottomasti puolue-elinten kaikkien päätösten alaisiksi." (NKP(b):n säännöt.)

Parhaat työläis-aktivistit, jotka ovat enemmän kuin toiset lähentyneet puoluetta, mutta "joiden kasvussa vielä puuttuu yksi aste puolueeseen päästäkseen", saavat myötämielisten ryhmissä järjestyneisyyden ja puolueisuuden tottumuksia. Tämä velvoittaa puoluejärjestöt kiinnittämään erikoista huomiota laadultaan korkean aatteellis-poliittisen työn järjestämiseen myötämielisten ryhmissä.

Puhdistuksen aikana siirrettiin noin 7 % puolueen jäseniä ja kandidaatteja myötämielisten ryhmään. Pääosaltaan tämän joukon muodostavat työläis-aktivistit, jotka ovat työssä osoittaneet uskollisuutensa puolueelle, mutta eivät ole sen riveissä oloaikana kyenneet kohottamaan teoreettista tasoaan, eivät ole kyenneet osoittamaan itseään bolshevistisiksi organisaattoreiksi. Näin ollen myötämielisten ryhmät eivät muodostu vain niistä tovereista, jotka tahtovat kuulua puolueeseen, eivätkä ole vielä siihen valmistuneita, vaan myöskin niistä tovereista, jotka ovat jo olleet puolueessa (tai sen kandidaatteina).

Mutta myötämieliset ryhmät eivät jää pelkästään "myötämielisiksi". Puolueen säännöt asettavat näiden ryhmien jäsenille määrättyjä velvollisuuksia:

"17. NKP(b):n myötämielisten ryhmiin järjestäytyneet ovat velvollisia käymään kaikissa avoimissa puoluekokouksissa, joissa heillä on keskusteluoikeus, aktiivisesti taistelemaan puolueen ja hallituksen päätösten täyttämisen puolesta, järjestelmällisesti työskentelemään puoluejärjestöjen johdolla aatteellis-poliittisen tasonsa kohottamiseksi." (NKP(b):n säännöt).

Jos me vaadimme myötämielisten ryhmien jäseniltä määrättyjä sääntöjen edellyttämiä velvollisuuksia, niin meidän puolueemme jäsenten, puoluejärjestöjen on autettava heitä näiden velvollisuuksien toteuttamisessa. Puoluejärjestön on tunnettava jokainen myötämielinen, opetettava ja autettava häntä, uupumatta huolehdittava hänen teoreettisen tasonsa kohottamisesta.

Kuitenkin se liki vuoden käsittävä aika, joka on kulunut puoluepuhdistuksesta, s.o. siitä hetkestä, jolloin ilmestyivät myötämieliset, on osoittanut, että tällä työalalla on joukko puutteita. Monet puolueen perusjärjestöt suhtautuvat muodollisesti myötämielisten kasvattamiseen.

Dshershinskin tehtaalla siirrettiin puhdistuksessa kandidaateiksi ja myötämielisiksi 40 henkeä. Ei ole yhtään työosastoa, jolla ei olisi kandidaatteja tai myötämielisiä. Tällainen tilanne asetti tehtaan puoluekomitealle ja työosastojen järjestöille suuren työn siirrettyjen kasvattamiseksi ja valmistamiseksi puolueeseen. Mutta puoluekomitea enempää kuin työosastojen järjestötkään eivät tarttuneet tähän asiaan käsiksi.

— Siitä pitäen kun minut siirrettiin myötämielisten ryhmään, — kertoo Voronova vanhalta mekaaniselta osastolta, — työosaston puoluejärjestö ikäänkuin unohti minun olemassaoloni.

— Tahdon olla puolueessa ja minun on valmistauduttava liittyäkseni. Minun pitää kohottaa poliittista tasoani. Kun minulta puhdistuksessa kysyttiin, mitä Lokakuu antoi naiselle, minä en voinut vastata.

— Niinä seitsemänä kuukautena, jotka ovat kuluneet puhdistuksesta, kukaan ei ole kertaakaan tullut luokseni, ketään ei ole kiinnostanut tietää, miten ovat asiat poliittisen tasoni kohottamiseen ja yhteiskunnalliseen kuormitukseen nähden.

On kuvaavaa, että tämän osaston puoluejärjestäjä tov. Pavlov ei ole tietämättä vain Voronovan mielialasta, vaan hän ei tiedä myöskään sitä, että opiskeleeko Voronova jossakin, annetaanko hänelle joitakin kuormituksia, miten hän tekee työtä tuotannossa.

Samalla osastolla työskentelee tov. Pavlovilla kandidaatiksi siirretty Kosharina. Tov. Kosharina on siirretty kandidaatiksi huonon poliittisen valmennuksen takia. Puhdistuksessa hän ei voinut vastata yksinkertaisimpiin kysymyksiin. Puhdistuskomitea kehoitti Kosharinaa käymään politpiirissä, lukemaan sanomalehtiä jne.

— Luen sanomalehtiä, — kertoo Kosharina, — mutta ymmärrän niitä huonosti. On paljon tuntematonta, monesta seikasta kuulen ensikerran. Luin esim. Stavitskin jutusta, mutta mikä on miehiään Stavitski? Minkätähden se on meille tärkeä?

Kosharinalla on kymmeniä kysymyksiä. Nämä kysymykset saavat hänet levottomaksi, häntä kiinnostaa myöskin kollektiivitalouksien rakennustyö, mutta kukaan ei selitä niitä hänelle, kukaan ei auta pääsemään selville näistä kysymyksistä. Seitsemän kuukauden aikana keskusteli puoluejärjestäjä Kosharinan kanssa vain yhden kerran.

Samalla osastolla työskentelee kandidaatiksi siirretty Samsonov. Puhdistuskomitea siirsi hänet lukutaidottomuuden takia. Tähän

mennessä Samsonov ei ole vielä opiskellut. Kandidaatiksi siirretyt Novotortsev ja Kosolapenko ovat hyviä tuotannon iskureita. Sen johdosta, että heidän kanssaan ei tehdä minkäänlaista työtä, he vähin erin irtaantuvat puoluejärjestöstä.

Kerrassaan huonosti on järjestetty kasvatustyö myöskin Kulakovin tehtaalla. Suurin osa myötämielisten ryhmään siirretyistä tuntee itsensä loukatuksi. Puoluejärjestö ei ole vielä tähän mennessä kyennyt kertomaan siirretyille siitä, miksi heidät on siirretty myötämielisten ryhmään ja mitä tarvitaan puolueen riveihin takaisin palaamiseksi. Suuri osa myötämielisistä on reväisty erilleen puoluejärjestön elämästä ja työstä, he eivät opiskele missään, kukaan ei työskentele heidän kanssaan. Seitsemännen osaston mestari Maleshkin on vanha perusjoukkoon kuuluva työläinen, joka on työskennellyt tehtaassa 37 vuotta. Ennen puhdistusta ei kukaan huolehtinut Maleshkinin opiskelusta, kaikki pitivät häntä asioista selvillä olevana kommunistina. Koko työosastolle oli yllätys, kun Maleshkin puhdistuskomitean k y s y m yksiin joko oli vastaamatta tai vastasi sekavasti ja väärin, paljastaen täydellisen poliittisen tiedottomuutensa.

Puhdistuskomitea siirsi Maleshkinin poliittisen lukutaidottomuuden takia myötämielisten ryhmään. Mutta nytkin, vuoden kuluttua, vastaa Maleshkin kysymyksiin, miksi hänet siirrettiin myötämielisten ryhmään, loukkaantuneena:

— Väärin siirsivät, vihoissaan sen tekivät.

Maleshkinilla ei ole mitään kuormituksia. Piirissä hän käy, mutta tekee sen kuin jonakin raskaana velvollisuutena. Poliittisia kysymyksiä käsittää edelleenkin huonosti. Vuoden olo myötämielisten joukossa ei ole antanut Maleshkinille mitään. Kulunut vuosi ei ole myöskään mitenkään huomioitu työläisnaiseen tov. Lasarjevaan nähden, joka siirrettiin myötämielisten ryhmään poliittisen lukutaidottomuuden tähden. Tov. Lasarjeva ei ole tähän mennessä ymmärtänyt asemaansa myötämielisten ryhmään kuuluvana, ja ilmoittaa: "Kun minä kerran olen puolueeton, niin ei minulla ole syytä käydä poliittisissa opiskelutilaisuuksissa. Puoluelinjalla minulle ei ole annettu mitään tehtäviä — pitävät siis puolueettomana, ja itse pyytämään en mene."

Kulakovin tehtaalla ei ole myötämielisille luotu oikeita toverillisia olosuhteita, joissa he eivät pelkäisi mennä järjestöönsä saamaan apua ja neuvoja. Hyvä työmuoto — voimakkaiden, lukutaitoisten puolueen jäsenten kunniapäällikkyys myötämielisiin nähden on Kulakovin tehtaalla muuttunut muodolliseksi heikkojen kiinnittämiseksi voimakkaille. Yksikään myötämielinen ei ole selostanut sitä, miten hän täyttää puhdistuskomitean antamia ohjeita. Ja kuitenkin on NKP(b):n Leningradin aluekomitean sihteeristön päätöksessä sanottu selvään: "Kehoitetaan ottamaan puoluerenkaiden päiväjärjestykseen määräaikoina kandidaateiksi ja myötämielisiksi siirrettyjen selostuksia siitä, miten he täyttävät puhdistuskomitean antamia ohjeita."

Monissa puoluejärjestöissä ei myötämielisiä ole vedetty ryhmien, osastojen ja puoluekomiteain työhön. Puoluekomiteain työosastojen järjestöjen ja ryhmien johtajat eivät ymmärtäneet, että täyttäessään puoluejärjestäjän tai ryhmäjärjestäjän antamia tehtäviä myötämielinen kandidaatti kehittää itsessään bolshevistista kestävyyttä ja poliittista lujuutta, kasvattaa itsestään bolshevikkia.

Monissa tehtaissa myötämielisille annetaan sellaisia tehtäviä kuin

jäsenmaksujen kanto, teatterilippujen jako, työskentely Moprissa, työläisvarustelun alalla jne. On selvää, että mainitunlaiset kuormitukset eivät myötävaikuta puolueeseen liittymiseksi tarvittavien ominaisuuksien takoutumiseen, eivätkä herätä edes yksinkertaista kiinnostumista työhön.

Myötämielinen Jakovlev (Kulakovin tehdas) kertoo:

— Antoivat minulle kuormitukseksi työskennellä Moprissa, minä jaoin kirjasia, vedin monet Moprin jäseniksi, mutta mitä edelleen? Tekisi mieli jotakin vaativampaa.

Usein käy niin, että myötämieliselle tai kandidaatille annetaan työ, johon hän ei kykene ja josta hän ei, jo ennakolta sanoen, voi suoriutua. Toverille ei anneta apua eikä ohjausta, ei tarkasteta hänen työtään. Karl Marxin tehtaalla työskentelevä myötämielinen tov. Sokolov kertoo:

— Sanon suoraan, että kuormituksiin nähden on työ mitätöntä. Puoluejärjestö lähetti minut yhteiskunnalliseksi sijaiseksi alueen finanssiosastolle. Siellä minut kiinnitettiin Leningradin osuuskauppatalolle työskentelevälle agentille. Hän puheli minulle: "On seurattava, miten myyjät työskentelevät, riittävätkö tavarat, miltä myymälä näyttää, miellyttääkö se minua." Sanalla sanoen kävele ja katsele, mutta mitä katsella, sitä itsekään et tiedä. Sen tähden lopetinkin siellä käyntini.

Huonosti on järjestetty myöskin avunanto myötämielisille heidän teoreettisen tasonsa kohottamisessa. Monet myötämieliset eivät käy puoluekoulussa. XVII puoluekokouksen ainehiston perusteellisen käsittelyn asemesta myötämielinen usein pumpataan täyteen 10—7 päivän aikana.

— Me olemme käsitelleet XVII edustajakokouksen yhteenvetoja, — kertoo Elektrik-tehtaalla työskentelevä myötämielinen tov. Sotshkov, — meille annettiin kysymyslistat. Piirin johtaja ottaa kysymyslistan, avaa sivun tov. Stalinin selostuksen sisältävästä kirjasta ja lukee vastauksen; ja sitten menee edelleen. Niin kauan kuin kuuntelet — ymmärrät, mutta kun poistut — unohdat.

Usein 2—3 tällaisen opiskelutilaisuuden jälkeen myötämielisille järjestetään tutkinto tai pannaan heidät selostamaan edustajakokouksen päätösten käsittelyä yleisissä kokouksissa. Tämä ulkonaisten, esitettäväksi tarkoitettujen muotojen tavottelu tärvelee myötämielisten ja kandidaattien kasvatuksen, se estää heitä omaksumasta bolshevistisen opiskelun olemusta.

Myötämielisten ja kandidaattien kanssa on yhtä hyvin kuin kenen hyvänsä toisten kanssa käsiteltävä syvästi ja vakavasti kaikkia puolueen päätöksiä. Tätä käsittelyä ei saa rajoittaa millään määräajoilla; myötämieliset ja kandidaatit on vedettävä mukaan puoluepiireihin ja kouluihin ja siellä valmistettava heidät sitkeästi ja kärsivällisesti astumaan puolueeseen.

II.

Puolueen perus- ja piirijärjestöjen uudestijärjestämistä koskevassa päätöksessä puolueen keskuskomitea varoitti myötämielisten ryhmiä muodostettaessa takertumasta pelkkiin muodollisiin seikkailuihin (ankettien täyttäminen, todistusten antaminen jne), vaan järjestämään todellisen työskentelyn. On enemmän kiinnitettävä huomiota siihen, että myötämielinen taistelisi aktiivisesti puolueen ja hallituksen päätösten toteuttamiseksi ja säännöllisesti kohottaisi poliittisten tietojensa tasoa.

Siellä, missä myötämielisten ryhmissä ei suhtauduta muodollisesti XVII edustajakokouksen päätöksiin, siellä myötämieliset eivät tunne itseään syrjään heitetyiksi; ne,

jotka ovat käsittäneet, että koko työn uudestijärjestäminen merkitsee ennenkaikkea tutkia, tuntea elävä ihminen ja työskennellä hänen kanssaan, — näiden johdolla myötämieliset valmistautuvat tarmokkaasti ja asiallisesta palaamaan takaisin puolueeseen.

"Sevkabelj"-tehtaalla on puoluejärjestäjä tov. Kurotshkinilla 9 henkeä, jotka ovat siirretyt myötämielisten ryhmään ja kandidaateiksi. Puoluejärjestäjä Kurotshkin kiinnitti jokaiselle myötämieliselle lujan, lukutaitoisen puolueen jäsenen. Kiinnitettyjen työ arvioidaan mitä tärkeimmäksi puoluetehtäväksi. Kurotshkin valvoo mitä kiinnitetyt tekevät, keskustelee siitä myötämielisten kanssa, auttaa kiinnitettyjä työssä esiintulevien kysymysten ratkaisussa. Kiinnitettyjen laadulliseen puoleen on kiinnitetty suurta huomiota.

Niinpä myötämielisten ryhmään kuuluvalle tov. Popovalle on kiinnitetty Kotova, joka on käynyt bolshevismin ryhmän. Myötämieliselle Haritonovalle on kiinnitetty Shevdin, joka on käynyt 6-kuukautiset propagandistien kurssit ja työskentelee työosastolla propagandistina; myötämieliselle Ivanoville on kiinnitetty Gustov, joka on päättänyt piirin neuvostopuoluekoulun toisen kurssin.

Mitä tällainen kiinnittäminen on antanut, siitä on parhaana osoituksena tov. Haritonovan esimerkki. Haritonovalla on 8 vuoden tuotanollinen staashi, puoluetyössä hän ei ole millään tavoin tehnyt itseään huomatuksi. Liityttyään puolueeseen hän jäi syrjään puoluejärjestöstä. Puhdistuksessa kävi ilmi, että kandidaattikausi oli jo vuosi sitten kulunut umpeen. Haritonova ei suorittanut solussa mitään tehtäviä. Puhdistuskomitean tekemiin y k s i n k ertaisempiinkin poliittisiin kysymyksiin hän vastasi vaikenemalla. Hänet siirrettiin myötämieliseksi. Ja vasta uudestijärjestämisen jälkeen puoluejärjestäjä Kurotshkin alkoi kiinnittää huomiota Haritonovaan. Haritonovalle kiinnitettiin tov. Shevdin. Tov. Shevdin alkoi huomaavaisesti ottaa selville Haritonovan tarpeita. Vähin erin Haritonova tuli mukaan piirin toimintaan, alkoi lukea sanomalehtiä, käydä kokouksissa, samalla kun hänen merkityksensä tuotannossa kohosi. Hän alkoi paremmin ja huolellisemmin suhtautua hänelle annettuihin puoluetehtäviin. Muutamien kuukausien kuluttua, poliittisen koulun talviopintojen yhteenvetoja tehdessä, Haritonova oli ensimäisten, hyvän opiskelun ja säännöllisen opiskelutilaisuuksissa käynnin johdosta palkittujen joukossa.

— Tähän päivään mennessä minä olen jo päättänyt opiskelun puoluekoulussa, — kertoo Haritonova itse. Puoluekoulu antoi minulle paljon. Jos minä puhdistuksessa en kyennyt vastaamaan, mikä ero on kollektiivitalouden ja neuvostotalouden välillä, jos minä en voinut vastata yksinkertaisimpiin poliittisiin kysymyksiin, niin nyt minä vain ihmettelen tietämättömyyttäni. Nyt minä olen toinen ihminen. Vaivatta ja aristelematta voin puhua puolueen politiikasta, XVII edustajakokouksen päätöksistä, joista minä saan helposti selvän.

— Olen tullut toiseksi ihmiseksi myös sentähden, että minussa on herännyt halu opiskella, mitä aikaisemmin ei koskaan ilmennyt. Olen päättänyt kesäloman aikana kerrata kokonaan puoluekoulussa käydyn kurssin, jotta voisin syksyllä ryhtyä syvälliseen puolueen historian opiskeluun.

— Toisena ihmisenä minä nyt tulen kokoukseen, jossa minut tullaan ottamaan uudestaan puolueeseen!

Haritonovan kasvun esimerkki on kirkas näyte siitä, mitä voidaan

tehdä suhtautumalla oikein myötämieliseen.

Kun "Svetlana"-tehtaan mestari Andrejev siirrettiin myötämielisten ryhmään, hän tunsi voittamatonta katkeruutta:

— En mene enää puolueeseen!

Andrejev siirrettiin monesta syystä: ensiksi poliittisen lukutaidottomuuden takia ja siksi, ettei halunnut opiskella; toiseksi siksi, että hänellä olivat asiat huonosti tuotannollisessa työssä, hän riiteli insinöörien kanssa eikä tullut toimeen työläisten kanssa. Kotonakaan eivät Andrejevin asiat olleet hyvin — riiteli vaimonsa kanssa, vaimo houkutteli jäämään pois kokouksista ja opiskelusta.

Puhdistuksen jälkeen puoluejärjestäjä alkoi kiinnittää huomiota Andrejeviin, kävi hänen luonaan, kutsui häntä luokseen. Vapaa-aikoina hän keskusteli Andrejevin kanssa. Hän alkoi suostutella ei vain Andrejevia, vaan myöskin hänen vaimoaan (he työskentelivät samalla osastolla) tulemaan opiskelemaan puoluekouluun. Vähin erin Andrejev alkoi käydä opiskelutilaisuuksissa, ja hänen vaimonsakin alkoi opiskella. Puhdistuksen jälkeen Andrejeville kiinnitettiin tov. Vinogradov.

— Ja vaikka me työskentelimmekin eri työvuoroissa,.. kertoo Andrejev, — niin minä löydän aikaa tavatakseni kiinnitettyni ja keskustellakseni hänen kanssaan. Hän on vetänyt minut yhteiskunnalliseen elämään, hän on ottanut minut apulaisekseen toimituskollegioon ja tehnyt minusta teknillisen sihteerin.

Muutaman ajan kuluttua takapajuisesta Andrejevista tuli hyvä työntekijä, toimelias ja täsmällinen, joka on hyvin selvillä poliittisista kysymyksistä ja joka itse opettaa poliittista lukutaitoisuutta vaimolleen.

*

Nyt on alkanut uusi otto myötämielisten ryhmiin. Kymmenet parhaat aktivistit tahtovat tehdä työtä, auttaa puoluetta. Puoluejärjestöjen tehtävänä on luoda myötämielisten ryhmille sellaiset toimintamahdollisuudet, että ne turvaisivat uusien puolueen jäsenten oikean syvällisen kasvattamisen.

Voimakkaiden kiinnittäminen heikoille, työskentelyselostukset ryhmissä, erilaisten tehtävien antaminen myötämielisille, ankara täyttämisen kontrolloiminen, säännöllinen avun ja ohjauksen antaminen jokaiselle myötämieliselle — kaikki tämä on välttämätöntä todellisen kasvatustyön turvaamiseksi myötämielisten ryhmissä.

Tov. Stalin vaatii, että

> "puolueen jäsenet eivät eristäytyisi puolueettomista, että puolueen jäsenet eivät sulkeutuisi puoluekuoreensa, että he eivät pöyhkeilisi puolueisuudellansa, vaan kuuntelisivat tarkasti puolueettomien ääntä, jotta he eivät vain opettaisi puolueettomia, vaan myöskin oppisivat niiltä".

Siinä ovat todella kommunistiset puolueen jäsenten suhteet myötämielisiin. Mitä enemmän lujittuvat mainitunlaiset suhteet, sitä lujemmaksi tulevat puolueen yhteydet koko työtätekevien puolueettoman joukon kanssa. Myötämielisten bolshevistinen kasvatus on suuri ja vastuunalainen tehtävä. Sen toteuttaminen ei ole vain myötämielisten puoluejärjestöjen tai propagandistin tehtävä. Puoluejärjestö on kokonaisuudessan vastuussa ryhmien työstä, jokaisen myötämielisen vastaanotosta ja aatteellisesta kuntoisuudesta.

Eräästä imperialismin filosoofista*)

III.

Mutta valistunut orjainomistaja ei rajoitu siihen, että vääntelehtii vihasta ja kiukusta sen johdosta, että työväenluokan poliittinen osuus herkeämättömästi kasvaa. Hän etsii «ulospääsyä» luokallensa vaikeasta tilanteesta. Ja löytää tuon ulospääsyn m.m. siitä, että yrittää kylvää vihaa työväen ja talonpoikaiston välille, valkoihoisen proletariaatin ja siirtomaiden työläisten välille.

«Vain «työläinen» voi ja hänen pitää olla egoisti, itsekäs, mutta talonpoika tai käsityöläinen ei missään tapauksessa! Vain työläisellä on kaikki oikeudet, mutta hänelle ei ole sälytetty minkäänlaisia velvollisuuksia. Kaikilla muilla taas on vain velvollisuuksia, eikä mitään oikeuksia» (s. 95).

«Sillä sekin osa poliittisesta työpalkasta, s.o. kaikkinaisten kohtalon iskujen varalta vakuuttaminen, työväen asuntojen rakentaminen (ei kenellekään pälkähdä edes päähänkään vaatia, että talonpojillekin rakennettaisiin erikoisia taloja), urheilukenttien, parantoloiden, kirjastojen rakentaminen, etuoikeus halvoin hinnoin saada välttämättömyystarvikkeita, alennetut tariffit, kaikkinaiset mukavuudet — kaiken sen maksavat työläisten puolesta «muut» joko suoranaisesti tai veroina» (s. 113—114).

«Jättäkäämme lattea työläisten aseman vertaaminen miljoneerien asemaan, jotka muka elävät paljon paremmin. Emme tässä puhu henkilöistä, jotka asuvat palatseissa ja joilla on suuri palveluskunta. Verratkaamme paremminkin niitä elämisvaroja, jotka on nykyaikaisella teollisuustyöläisellä pikkutalonpojan omistamiin elämisvaroihin. Vuonna 1840 oli näiden kummankin luokan elintaso suunnilleen samanlainen. Mutta nykyään tekee työläinen työtä paljon vähemmän kuin pikkutalonpoika. Ottakaa ne elinehdot, joissa elävät talonpojat yhtä hyvin Pommerissa kuin Yorkshiressä tai Kansass'issa, s.o. kuinka hän syö, vaatettaa itsensä, elää. Verratkaa siihen niitä olosuhteita, joissa elää metallityöläinen Ruhrin alueella tai Pensylvaniassa, kuinka paljon hän kuluttaa elantoon ja nautintoihin! Talonpojan elämänehdot ovat kaikki siinä määrin surkeat, että mikä työläinen tahansa tekisi siinä silmänräpäyksessä lakon, jos hänelle ehdotettaisiin, että hänen pitäisi viettää noin surkeata elämää kantaen kaksinkertaista työkuormaa, ainaista katovuosien ja velkojen tuottamaa huolta, huonoja myyntiehtoja jne» (s. 115—116).

«Kaikki työväenjärjestöt suhtautuvat vihamielisesti talonpoikiin yhtäkaikki tunnustavatpa ne sen tai kieltävät» (s. 119). «Valkoihoisten työläisten korkeat palkat perustuvat värillisten työläisten nälkäpalkkoihin» (s. 121).

Kas siinä se on nykyisen fasismin «aatteellinen» pohja! Talonpoikain usuttaminen työläisten ja työväenjärjestöjen kimppuun, talonpojalle vakuuttaminen, että muka «kaikki työväen järjestöt» suhtautuvat vihamielisesti talonpoikaistoon, «kaukonäköisesti» jo nyt värillisten työläisten näiden valkoisia veljiä vastaan järjestelmällisen usuttamisen alullepano — se se juuri onkin fasismin politiikan eräs tärkeimpiä perusosia. Demagoogisesti puhutaan «vieraita» kapitalisteja vastaan, jotta hämättäisiin omien kapitalistien rooli, demagoogisesti lörpötellään talonpoikain, pikkukäsityöläisten ja virkamiesten kärsimyksistä, jotta näin hämätään näiden tosiasiallisten sortajain ja verenimijäin, omien kapitalistien rooli ja suunnataan pikkuomistajan viha väärään uomaan, nimittäin työläisiä vastaan. Demagoogisesti «surkutellaan» «värillistä» työläistä, jotta hämättäisiin niin «omien»

*) Kirjoituksen alkuosa julkaistu Kommunisti N:o 6.

kuin «vieraiden» orjainomistajain roolı ja suunnattaisiin vähimmän järjestyneiden työläisten tyytymättömyys Euroopan ja Amerikan proletariaatin karaistuneinta, vallankumouksellista ydintä vastaan. Demagoogisesti usutetaan työttömät työläiset työssäkäypiä työläisiä vastaan, uskotellaan heille, että «työttömyyden laajuus on kaikkialla suoraan riippuvainen työssä olevien työläisten poliittisen työpalkan korkeudesta» (s. 125). Kaikki tämä on juuri sitä, mitä imperialistinen porvaristo nyt tarvitsee, mitä nyt tarvitsee Saksan fasismi.

Spenglerin teoksen tämän osan «ansio» on yksin siinä, että tuo kapitalistisen orjanomistuksen ideoloogi on heittänyt pois naamion, että hän välttämättömän tuhon nähden puhuu kyllin avomielisesti (mikä seikka ei kuten myöhemmin tulemme näkemään, ole miellyttänyt herroja fasisteja).

«Tarkastelkaa lähemmin mitä väkeä käy kaikissa noissa kokouksissa, työläiskapakoissa, mielenosoituksissa, väen kokouksissa ja skandaaleissa. Ne ovat kaikki enemmän tai vähemmän rappeutunutta väkeä, jossa te voitte todellisen rodun asemesta todeta vain häijyyttä ja kostonhimoa. Niiden päissä on vain häijyjä ajatuksia karille menneen elämän johdosta. Kieltä pitävät he ruumiin tärkeimpänä elimenä. Se on suurkaupunkien pohjasakkaa, se on oikeata alhaisoa, se on oikeata yhteiskunnan pohjajoukkoa, joka tuntee alituista vihaa kaikkea suurta ja jaloa kohtaan tässä maailmassa» (s. 67).

«Näin syntyy proletariaatin nihilismi, sen leppymätön viha sivistystä, kaikkia yleviä muotoja vastaan» (s. 68).

«Jalot, älylliset kasvot, kapea jalka, hyvä käytös, kaikki se, näettekös, on ristiriidassa demokratian kanssa... Rakkaus taiteeseen, vanhaan runouteen, jopa se, että rakastaa kulttuurista puutarhaa, jossa on kauniita kukkia ja harvinaisia hedelmiä, synnyttää vihaa, jopa johtaa siihen, että puisto räiskataan, ryvetetään ja poltetaan. Päävihollinen on — s i v i s t y s. Ja se vain sen tähden, että joukko ei ymmärrä sen luomuksia eikä voi niitä s i s ä l l i s e s t i omaksua. Sivistyksen luomukset on hävitettävä koska ne, näettekös, «eivät ole kaikkia varten» (s. 69).

Se on kirjoitettu «omille», porvarillis-fasistista kuuliakuntaa varten. Porvariston «hienostuneita» roistoja varten, «sivistyneitä» porvariston nulikoita varten, ryntäysjoukkojen upseeristoa ja «kultaista» nuorisoa varten. Mutta nämä rivit on hyödyllistä lukea myös proletaarisen liikkeen työntekijäin ja työväen laajain joukkojen. Tietäköön työläiset, miten kaikkein «hienostuneimmat» porvarillis-fasistisen «kulttuurin» edustajat puhuvat heistä, miten nuo «ideoloogit» työläisiä vihaavat ja parjaavat sen tähden, että työläiset tahtovat sitä, että kulttuurin luomukset olisivat — kauheata! — «kaikkia varten»! Työväenluokan vallankumouksellinen liike, kas siinä vihollinen. Työväenluokan vallankumouksellisen liikkeen kasvava merkitys, kas se on se painajainen, joka tuskastuttaa nyt sellaisia porvariston ideoloogeja kuin Spengler.

Mitäpä sanoa esim. seuraavista Spenglerin «filosoofisen» teoksen riveistä:

«Työläinen» on entiseen tapaan koko maailman epäjumala, ja «työväen johtaja» on täydelleen panssaroitu toimintansa perusteiden kaikkea arvostelua vastaan. Voi pauhata marxismia vastaan, kirota sitä joka askeleella ja yhtä kaikki jokaisessa meidän sanassamme on sitä samaa marxismia. Marxismin vannoutuneimmatkin viholliset ovat todellisuudessa itse sen vaikutuksen alaisia, mutta itse eivät sitä huomaa. Ja melkein jokainen meistä on sydämensä jostain sopukasta «sosialisti» tai «kommunisti» (s. 127).

Työväenjohtaja «on täydelleen panssaroitu kaikkea arvostelua vastaan»! Nuo sanat on kirjoitettu fasis-

tisessa Saksassa, siinä maassa missä työväen johtajalle tov. Georg Dimitroville pääministeri huutaa julkisessa oikeusistunnossa: «huijari, sinut hirtetään» ja yliprokuraattori sulavasti huomauttaa: «tavalla tai toisella te päänne menetätte». Melkein jokainen «meistä» on jossain «sydämensä sopukassa» marxilainen! Nuo sanat on kirjoitettu fasistisessa Saksassa, siinä maassa, missä Marxin teoksia poltetaan toreilla, missä «Pääoma» on tullut laittomaksi! Ja kuitenkin on tuon kyynikon sanoissa jotain, jota maksaa miettiä. Noiden rivien kirjoittaja tietää ja tuntee pakoittavasti, että tulevaisuuden ihminen on työläinen, työläinen — johtaja ja rakentaja. Noiden rivien kirjoittaja tietää «sydämensä jossain sopukassa», että marxismi on hävittämätön ja voittamaton. Ja juuri sen tähden noiden rivien kirjoittaja työläistä niin pelkää, niin häntä vihaa, on niin kuohuksissaan työväenluokan poliittisen roolin kasvusta, niin syvästi kärsii työväen vallankumouksellisen liikkeen kasvavasta painajaisesta, niin tyhmästi «paljastaa» työläiset, niin naurettavasti sinkoaa «salamoitaan» meidän luokkaamme vastaan.

On tosiaan miellyttävää nähdä leppymätön ja häijy luokkavihollinen tuollaisessa ei vallan viisaan roolissa.

IV.

Puhuessaan vallankumouksellisesta työväenliikkeestä tarkoittaa Spengler nyt yksinomaan kommunisteja, bolshevikkeja. «Kaikkialla ovat sosialidemokraattiset puolueet jo kauan sitten, ennen maailman sotaa, luopuneet vallankumouksen aatteesta, ovat säilyttäneet vain fraaseja vallankumouksesta painetuissa ohjelmissaan» (s. 38) — kirjoittaa Spengler.

Nykyisen sosialidemokratian johtajat eivät ole vaarallisia, päinvastoin ne ovat «omaa väkeä». Jo v. 1922 V. I. Lenin (kirjoituksessaan «Pravdan» 10-vuotispäivän johdosta) nimitti «spengleriaateiksi» II ja II½ Internatsionalen johtajia. Nuo johtajat työskentelevät nykyäänkin saman huushollin virkamiehinä kuin Spengler. Kansainvälistä vallankumouksellista työväenliikettä olennoivat nyt kommunistit, sen tietää koko maailman imperialismi ja sen hovilaulajat. Siitä ei Spengler jätä nyt lukijaa epätietoisuuteen. Jo tämän johdosta Spenglerin uuden teoksen keskeisimpänä kohteena on meidän Neuvostoliittomme.

Kuuluisan teoksensa «Euroopan perikato» I osassa ei Spengler puhunut Venäjästä mitään. Eräs Spenglerin venäläisiä ihailijoita — N. A. Berdjajev — huomautti tästä aikanaan syvästi valitellen. «Venäjä on hänelle (Spenglerille) salaperäinen maailma, lännen maailmalle saavuttamaton. Venäjän sielu on lännen ihmiselle vielä kaukaisempi ja läpitunkemattomampi kuin Kreikan ja Egyptin. Venäjä on uskonnollinen ja nihilistinen. Dostojevskissä paljastuu Venäjän salaisuus» — näin kirjoitti N. A. Berdjajev vuonna 1922 täällä meillä. Nyt ei ole niin, nyt ei enää sellaisilla porvariston ideoloogeilla kuin Spenglerillä ole asiaa Dostojevskille. Nyt tuo «tavattoman sivistynyt henkilö, sivistyksen ylikyllästämä mies», «erinomaisen lahjakas, aika ajoin suorastaan nerokas eräissä näkemyksissään» (Berdjajev Spengleristä), lainaa harvinaista «huomiota» Neuvostoliitolle. Neuvostoliiton jättiläismäisesti kasvanut ominaispaino maailman areenalla on Spenglerille suoranainen hirmu. Tuo «sivistyksen ylikyllästämä» kirjailija ei nyt halveksi käyttää kaikkein alhaisintakin, kaikkein halvinta ja halpahintaisinta parjausta proletariaatin isänmaata vastaan, päätyen sellaisiin rekordityhmyyksiin ja kalvamisiin, mikä esiintyy esim. siinä kun hän sanoo, että muka «sotamies on ainoa olio joka ei Venäjällä näe nälkää» (s 153), että muka «Moskova tappaa nälkään työläisiä ja käyttää milloin on tarpeen tykistöä niinkuin tapahtui (!!) Moskovassa v. 1923» (s. 121). Mutta samalla hän, nähden proletaarisen

vallankumouksen loistavat voitot Venäjällä, yrittää ja vississä määrin avomielisesti, asetella eräitä tosiaan ydinkysymyksiä, joiden ratkaisuista riippuu koko kapitalistisen maailman kohtalo.

«On aika jo «valkoisen» (Spengler tahtoo sanoa: porvarillisen) maailman ja ennen kaikkea Saksan ymmärtää se mitä on tapahtunut, sillä maailmansotien jälkeen ja vielä loppuun suorittamattoman maailmanvallankumouksen jälkeen uhkaa kaikkein suurin vaara — värillisten vallankumous» (s. 146). «Se maailmanvallankumous ei ole vielä loppunut. Se tulee jatkumaan tämän vuosisadan puoliväliin, jopa ehkä sen loppuun saakka» (s. 129). «Nyt on alkanut jo toinen kaikkein vaarallisin osa tuota vallankumousta: hyökkäys koko valkoista (Spengler tahtoo sanoa: kapitalistista) maailmaa vastaan yleensä maapallon koko värillisen väestön joukkojen taholta, joka yhä enemmän ja enemmän tulee tietoiseksi etujensa yhteisyydestä» (s. 58).

«Mutta kaikkein suurimmasta vaarasta me emme vielä ole puhuneet: mitä tulee jos jonain kauniina päivänä luokkataistelu yhtyy rotutaisteluun kerta kaikkiaan tehdäkseen lopun valkoisesta maailmasta! Se mahdollisuus on olemassa. Kumpikaan näistä vallankumouksista ei kieltäydy toisen avusta vain sentähden, että halveksii tuon toisen vallankumouksen edustajia, yhteinen viha poistaa keskinäisen halveksumisen...»

«Kun Yhdysvalloissa valkoinen proletariaatti nousee, niin neekerit tietysti ovat silloin paikalla ja niiden jälkeen odottavat hetkeään intialaiset ja japanilaiset. Ranskan siirtomaiden mustaihoiset asukkaat eivät sellaisissa olosuhteissa myöskään hidastele nousta ja saattaa kalpenemaan Pariisin näytelmät vuosina 1792 ja 1871» (s. 164).

Asiain näin ollen on Spenglerin mielestä Neuvostoliitto kapitalistisen sivistyksen vaarallisin vihollinen.

«Venäjä yrittää yhdistää maapallon kaikki värilliset kansat siinä mielessä, että on välttämätöntä yhteinen vastarinta, yhteinen taistelu» (s. 150).

«Maailman sodassa ei kärsinyt tappiota Saksa, vaan — Länsi, kun se menetti koko värillisen maailman kunnioituksen. Tuon muutoksen valtava merkitys poliittisessa voimasuhteessa ymmärrettiin ennen kaikkea Moskovassa. Länsi-Euroopassa ei tätä ole ymmärretty vielä nytkään. Valkoiset kansat, jotka olivat olleet hallitsevia kansoja, menettivät tuon asemansa. Siellä missä he eilen vielä antoivat määräyksiä, on heidän tänään ryhdyttävä neuvotteluihin ja huomenna heidän on vielä häpeällisemmin mairiteltava (värillisiä) vain sen tähden, että saisivat mahdollisuuden ylipäänsä käydä neuvotteluja» (s. 150—151).

«Venäjällä v. 1917 — sanoo Spengler — sattuivat nuo kaksi vallankumousta — valkoinen ja värillinen vallankumous — yhteen» (151). Tuossa väitteessä on jyvänen totuutta. Tuossa muodossa tuo porvariston filosoofi esiin sen ajatuksen, että proletaarinen vallankumous Venäjällä v. 1917 ratkaisi kansallisuuskysymyksen ja vain se yksin saattoikin sen loppuun saakka ratkaista, s.o. ratkaista sen Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin hengessä. Spengler kauhulla vakuuttautuu siitä, miten jättiläismäiset voimat antoi proletaariselle vallankumoukselle yksin tuo seikka, minkälaisen valtavan auktoriteetin ensimmäinen voitollinen proletaarinen vallankumous sai maailman kaikkien sorrettujen («värillisten») kansojen joukossa, miten siitä on tullut se magneetti, joka vetää puoleensa satojen ja taas satojen miljoonien työläisten sydämet, työ-

läisten, jotka kuuluvat «värillisiin» sorrettuihin kansoihin. «Toisena maailmansodan todellisena tuloksena (ensimäinen oli työväen sosialismin voitto Venäjällä ja sosialistisen vallankumouksen aatteen voitto koko «valkoisessa» maailmassa) oli se, että Venäjä alkoi yhdistää ympärilleen maapallon värillistä väestöä aatteena yhteinen vastarinta Euroopan valkoisille kansoille (Spengler tahtoo sanoa «valkoiselle» kapitalismille)» — kirjoittaa Spengler (siv. 150). «Kristillinen pappi on neekeristä epäilyttävä sentähden, että pappi on hallitsevien valkoisten kansojen edustaja» (siv. 156). Niinpä niin, hra Spengler! Kristillinen pappi on neekereistä ja muista «värillisistä» «epäilyttävä», sillä hän on imperialistien edustaja ja ase. Mutta bolshevikki ei ole epäilyttävä. Hän on huominen (ja suuressa määrin jo tämänpäiväinen) kaikkien satojen ja taas satojen miljoonien «värillisten» johtaja ja järjestäjä. Tämä näköala se vavahduttaa herroja spenglereitä. Se saa heidät levottomina kysymään itseltään: miten silloin, jos «rotuproblemi» sattuu yhteen «luokka-probleemin» kanssa?!

«Maailman poliittisten muotojen muutos kehittyy tavattomalla nopeudella, eikä kukaan voi edes kuvitella miltä näyttää joidenkin vuosikymmenien kuluttua Aasian, Afrikan ja Amerikankin kartta» (siv. 23).

«Voimasuhteet ovat tyyten muuttuneet koko maailmassa sen johdosta, että Amerikan Yhdysvallat ja niiden finanssipääoma on vahvistunut ja, että Venäjän valtakunta on saanut uudet muodot. Vastustajat ja menettelytavat ovat kokonaan muuttuneet. Nykyistä sotaa, jota nyt käydään taloudellisin keinoin, tulemme ehkä jonkin ajan kuluttua pitämään t o i s e n a m a a i l m a n s o t a n a. Se on tuonut tullessaan vallan uudet muodot: bolshevikkien taloudellisen hyökkäyksen viisivuotissuunnitelman muodossa» (siv. 40).

Bolshevikkien taloudellinen hyökkäys viisivuotissuunnitelman muodossa — kas sitä «me» kaikkein eniten pelkäämme!

Mitä «suuriin» kapitalistisiin valtakuntiin tulee, niin «e i y h d e s t ä k ä ä n n o i s t a v a l l o i s t a v o i n y k y ä ä n s a n o a t u l e v a t k o n e n y k y i s e s s ä m u o d o s s a a n s ä i l y m ä ä n, s a n o k a a m m e, k u l u v a n v u o s i s a d a n k e s k i v ä l i i n s a a k k a. E n g l a n t i s a a t t a a o s o i t t a u t u a s u p i s t u n e e n v a i n y h d e k s i s a a r e k s i. A m e r i k k a v o i h a j o t a. J a p a n i j a R a n s k a, jotka n y k y ä ä n v a i n y k s i n y m m ä r t ä v ä t m i t ä m e r k i t s e e v o i m a k a s a r m e i j a, voivat s i l l o i n o l l a k o m m u n i s t i s t e n v a l l a n p i t ä j ä i n k ä s i s s ä» (siv. 56). Entä Neuvostoliitto? «Venäjän tulevat mahdollisuudet ovat osittain vallan arvaamattomat» — siihen supistuu se, mitä tästä asiasta «miehekäs pessimisti» Spengler katsoo voivansa «ennustaa». Eivät ne porvariston näköalat iloisia ole! «Eettilliset, uskonnolliset, kansalliset aatteet, avioliitto lasten tähden, perhe, valtion korkein etu, kaikki se on nyt julistettu vanhanaikaiseksi ja taantumukselliseksi. Nykypäiväin Moskovan katujen ulkonäkö puhuu kyllin selvästi siitä. Älkäämme kuitenkaan pettäkö itseämme: s e e i o l e v a i n M o s k o v a n h e n k i. B o l s h e v i s m i t u n t e e l ä n s i-E u r o o p a s s a k i n o l e v a n s a k u i n k o t o n a a n (s. 69). «XIX vuosisadan demokratia s e o n s e k i n j o b o l s h e v i s m i a. Sillä ei ollut vain kyllin miehuullisuutta vetää lopullisia johtopäätöksiä» — puhuu Spengler katkerana. «Ei ole totta, että bolshevismi meitä vain uhkaa. Ei, se hallitsee jo meitä» (s. 70). Kasvavan maailmanvallankumouksen («värillisten») lähenemisen tuntee Spengler melkein fyysillisesti. Hän yrittää vielä löytää jotain «lohtua» siitä, että «koko maailman värillisen väestön keskuudessa» muka «patoutuu viha valkoista sivistystä vastaan yleensä

sisältyen siihen myös vallankumoukselliset virtaukset valkoihoisten keskuudessa» (s. 84).

Mutta samalla hän tietää, että tuo «lohdutus» seisoo savijaloilla, että itse asiassa maailman bolshevismi («valkonahkaiset bolshevikit») eivät saa maailman värillisen väestön taholta minkäänlaista «vihaa» osakseen, vaan aivan päinvastoin. Kas sentähden tuo kohtalokas kysymys «mitä tulee, jos eräänä kauniina päivänä luokkataistelu yhdistyy rotutaisteluun (s. 164), väikkyy Spenglerin edessä väistymättömänä, liikkumattomana kuin painajainen.

V.

Oikeastaan näkee hän tilanteesta yhden ainoan «ulospääsyn»: niin kauan kuin ei ole vielä aivan liian myöhäistä, on järjestettävä sota Neuvostoliittoa vastaan antamalla tässä kunniapaikka ennen kaikkea Japanille. Se on oikeastaan Spenglerin kirjan ydin.

Hän ei voi salata lukijoiltaan sitä, jonka tuo lukijakunta muutenkin kyllä tietää, nimittäin sitä, että «tuon maailman valtavimman maan väestö on aivan haavoittamaton ulkoa päin», että laajuus on sellainen voima, niin poliittinen kuin sotilaallinenkin voima, jota ei vielä koskaan historiassa ole voitu voittaa», että «sen on todistanut jo Napoleonin esimerkki» (s. 43). Mutta samalla hän yrittää «todistaa» kuulijakunnalleen, että tuo valtakunta (s.o. Venäjä) ei kykene käymään ulkoista sotaa, ei idässä eikä lännessä, muuta kuin ehkä propagandasotaa. Ulkoisen sodan käymiseksi on nykyinen järjestelmä länsi-eurooppalaisine ratsionalistisine piirteineen, joka on perintöä Pietarin maanalaisista kirjallisista piireistä, liian keinotekoinen». «...Onko Punainen armeija ylipäänsä minkään verran luotettava? Kelpaako se sodan käyntiin? Miten on «upseerikunnan» ammatillisten ja siveellisten ominaisuuksien laita? Se mitä näytetään Moskovassa paraateissa, sehän on vain valiojoukkoa, joka on kokoonpantu luotettavista kommunisteista, s.o. itse asiassa nykyisten vallanpitäjäin henkivartiokaartia. Maakunnista saa aina kuulla tietoja tukahutetuista salaliitoista (!!). Ja sitten rautatiet, ilmailuvoimat, sotateollisuus, voivatko ne kestää vähänkään vakavampaa koetusta? Yksi ainakin on selvää, se, että venäläisten käyttäytyminen Mandshuriassa ja heidän hyökkäämättömyyssopimuksensa lännessä johtuvat siitä päätöksestä, että tahdotaan keinolla millä tahansa välttää sotaisia koettelemuksia» (s. 45).

Näin, näettekös, on laita Neuvostoliiton. Tai oikeammin kaikki spenglerit ja heidän imperialistiset isäntänsä kovasti toivoisivat, että juuri näin olisi Neuvostoliiton laita.

Entäs miten on laita Japanin, tuon maailman interventionistisen vastavallankumouksen nykyisen «favoriitin»? Tai tarkemmin sanoen: miten neuvostovastaisen sodan lietsojain toivon mukaan pitäisi olla imperialistisen Japanin laita tänä päivänä? «Sitä vastoin Japanilla on hyvin voimakas asema. Mereltä se on melkein luoksepääsemätön saariketjullaan, joissa on kapeat salmet mikä tekee Japanille mahdolliseksi miinavyöhykkeiden, vedenalaisten veneiden ja lentokoneiden avulla varmistaa itselleen meri ja tehdä se läpikulkemattomaksi vieraalle laivastolle... Pieninkin yritys bolshevikkien taholta käyttää sotavoimaa Japanin nyt luomaa tilannetta vastaan Mandshuriassa, johtaisi ehdottomasti siihen, että japanilaiset valtaisivat Vladivostokin, itä-Mongolian ja luultavasti myöskin Pekingin. Ainoana vakavana vastamyrkkynä voisi olla punainen vallankumous Kiinassa. Mutta Kuomingtanin muodostumisen ajoista lähtien ovat kaikki vallankumousyritykset kiertämättömästi kärsineet tappion sen johdosta, että yksi tai toinen valta on lahjonut kenraaleja ja kokonaisia armeijoita» (s. 46).

Kaikki tuo on sangen lohdullista neuvostovastaisen sodan valmistajille. Kaikki se suorastaan hivelee imperialistisen «sivistyksen» saarnaajain korvaa... Mutta yhtä kaikki on olemassa pienoinen «mutta». Ei Spenglerkään pysty vaimentamaan sisimmässään vissiä epäilystä.

«Mutta onko Japani nytkin yhtä voimakas kuin mitä se oli Venäjän-Japanin sodan aikana? Siihen aikaan oli vallassa vanha, ylpeä, uljas ja miehekäs samuraien hallitseva kerros, se kerros, joka edustaa kaikkein parasta mitä koko maailmassa on «rotu»-mielessä. Nykyisessä Japanissa saa kuulla radikaalisista puolueista, lakoista, bolshevistisesta propagandasta, ministerien murhista jne. Herää kysymys, ehkä tuo erinomainen valtakunta on jo sivuuttanut maineensa korkeimman kohdan, ehkä sekin on jo myrkytetty rappeutumisen demokraattis-marxilaisilla muodoilla juuri nyt, kun taistelu Tyynestä merestä joutuu ratkaisevaan vaiheeseensa? Jos on niin, että Japanilla on edelleen entinen hyökkäysvoimansa, niin se merkitsee, että nojaten strateegisiin etuihinsa merellä Japani voi selviytyä mistä tahansa vihollisyhdistelmästä. Kuka voi olla Japanin vakava vastustaja? Missään tapauksessa ei ainakaan Venäjä» (s. 47).

Jos on niin! Mutta jos ei olekaan niin? Sen ajatuksen Spengler karkoittaa itsestään kauas. Kuka tosiaan voi kilpailla nykyisen imperialistisen Japanin kanssa! «Vain joku parikymmentä vuotta sitten olivat Port-Arthur, Vei-Hai-Vei, Kiao-Tsao Japanin vastustajain käsissä ja Kiinan jakamisprosessi läntisten valtakuntien vaikutusalueiksi oli täydessä käynnissä. Nyt ei edes Englanti rohkene toteuttaa Singaporin linnotussuunnitelmaa, jota se on hautonut vuoskymmeniä... Ainokainen vakava Japanin vastustaja on Amerikka, mutta onko sekään vastustaja kyllin voimakas merellä v i s s i s s ä p a i k a s s a huolimatta Panaman kanavasta? Niin San-Francisco kuin Havaijin saaret ovat liian kaukana, jotta ne voisivat olla laivaston tukikohtina Japania vastaan. Filippiinejä tuskin voi säilyttää, ja latinalaisessa Amerikassa on Japanilla mahdollisia liittolaisia New-Yorkia vastaan ja niiden liittolaisten merkitys ei suinkaan vähene sen johdosta, että niistä vähän puhutaan» (s. 47).

Kas näin «proosallisilla» asioilla nykyään askartelevat porvariston «filosoofit», jotka näihin asti ovat melkein liikkuneet vain pilvien takaisissa maailmoissa. Tätä «puhtaasti filosoofista» teosta lukiessasi kohtaat kokonaisia sivuja, joiden paikka ei niinkään paljon ole filosofisessa traktaatissa kuin neuvostovastaisen interventionin valmistajain selostuksissa.

«Kuka tulee hallitsemaan värillisiä — Venäjäkö vai Japani» (s. 156). — Näin muotoilee Spengler pulman. Koko «sivistyneen» (s.o. porvarillisen) maailman on tehtävä kaikkensa, että tuo pulma ratkeaisi imperialistisen Japanin eduksi. Ja sitä varten on olemassa yksi ainoa keino: s o t a N e u v o s t o l i i t t o a v a s t a a n.

Sota Neuvostoliittoa vastaan — kas, siinä Saksan porvariston ja koko porvarillisen «sivistyneen maailman» pelastuksen tie. «Rauha on sodan jatkamista vain toisin keinoin» (s. 26), — kääntää Spengler Klausevitzin ajatuksen. «Me olemme astuneet maailmansotien aikakauteen. Tämä aikakausi... tulee jatkumaan luultavasti koko nykyisen ja tulevan vuosisadan(!!). Tämä aikakausi merkitsee siirtymistä XVIII vuosisadan valtiomuodoista maailman imperiumiin» (s. 16). Mutta sillä välin on nyt pidettävä kiirettä sodan aikaansaamiseksi Neuvostoliittoa vastaan.

«M u t t a m i t ä j o s... V e n ä j ä j a A m e r i k k a s o p i v a t k e s k e n ä ä n? S e e i s u i n k a a n o l e m a h d o t o n t a» (s. 54) — pelästyttää Spengler kuulijakuntaansa. «Tällaisiin tekijöihin verrattuna (Neuvostoliiton ja Amerikan Yhdys-

valtain lähentymisen mahdollisuus), jotka uhkaavasti määräävät maailman kohtalot moniksi vuosikymmeniksi, on romaanisilla valtakunnilla vain provinsiaalinen merkitys. Tämä koskee niinikään Ranskaa, jonka pääkaupunki yhä enemmän muuttuu muinaismuistojen kaupungiksi niinkuin Wien ja Florenz, tai Ateena vanhan Rooman aikana» (s. 54) «Yhtäläisyys Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain ja bolshevistisen Venäjän välillä on paljon suurempi kuin tavallisesti ajatellaan» (s. 48). On pidettävä kiirettä, sillä nyt «ovat nykyisen Venäjän pellot autiot ja tyhjät, karja hävitetty, niin että siitä on jälellä vain pieni murto-osa (!!) ja kaikkialla vallitsee aasialaistyyppinen nälkä» (s. 152).

Vain sellainen sota voi vielä pelastaa kapitalismin, siinä koko «filosofian ajatus».

«Amerikan kansalaissodasta (v. 1865) ja Ranskan-Preussin sodasta (v. 1870) lähtien vuoteen 1914 vallitsi rauhan kausi. Valkoinen väestö nautti tuon aikakauden kuluessa sellaista rauhaa, sellaista huoletonta olemassaoloa, että turhaan saisimme hakea sellaista aikakautta edeltäneiltä vuosisadoilta... Tuo rauhan aikakausi vuodesta 1870 vuoteen 1914 ja muistot siitä tekivät valkoiset ihmiset siinä määrin kylläisiksi, ahnaiksi, kykenemättömiksi kriitilliseen ajatteluun, kykenemättömiksi kestämään onnettomuuksia» (s. 10).

Nyt «me elämme kahden aikakauden rajamailla» (s. 17). Jos «me» kauan haikailemme ja horjumme, niin bolshevismin aalto nielaisee «meidät» kaikki. Bolshevismi rappeuttaa «meidän» vakinaiset armeijamme. «Minä esimerkiksi hyvin suuresti epäilen, voisiko nykyinen Ranska ylipäänsä suorittaa yleistä mobilisointia v a a r a l l i s t a vihollista vastaan. Ja mitä maksaa sellainen armeija, jos kukaan ei voi sanoa miten pitkälle sen riveissä moraalinen rappio on mennyt ja mihin osaan sotilaita tosiaan voi luottaa. Se on yleisen asevelvollisuuden loppu» (s. 38—39).

Jopa Yhdysvalloissakin on kapitalismin asema kaikkea muuta kuin varma. «Emme tässä puhu neekereistä, mutta älkäämme unohtako, että kahdenkymmenen vuoden kuluessa ennen sotaa Yhdysvaltoihin muutti vallan vähäinen määrä saksalaisia, englantilaisia ja skandinaaveja, mutta sitävastoin kokonaista 15 miljoonaa puolalaista, venäläistä, tshekkiä, Balkanin slaavia, idän juutalaista, kreikkalaisia, etu-Aasian asukkaita, espanjalaisia ja italialaisia. Suurimmaksi osaksi eivät nuo 15 miljoonaa ole liuenneet amerikalaisten keskuuteen, vaan muodostavat vierasperäisen, toisin ajattelevan ja hyvin nopeasti sikiävän proletaarisen ytimen, jonka aatteellisena keskuksena on Chicago. Totta kyllä, että Amerikassa ei vielä ole kommunistista puoluetta (!!), mutta eihän sellaista puoluetta vaalitarkoituksia varten ollut tsaarin Venäjälläkään. Kuitenkin on Amerikassa, niinkuin tsaarin Venäjällä, nykyään vankka maanalainen toiminta... Osittain on tuo maanalaisuus vanhoja järjestöjä italialaisen camorran, espanjalaisen guerillan ja Venäjän nihilistien tyyppiä ennen vuotta 1917 ja venäläisten tsekistien vuoden 1917 jälkeen» (s. 50).

Vielä muutama vuosi sitten olisi ketä tahansa, joka olisi alkanut puhua vallankumouksesta Yhdysvalloissa, pidetty hulluna. Nykyään ovat moiset ajatukset jo aikoja tulleet päiväjärjestykseen. Mitä tekevät työttömäin joukot — jotka, toistan, suurimmaksi osaksi eivät ole sadan prosentin amerikkalaisia, — kun heidän toimeentulonsa lähteet lopullisesti ehtyvät ja valtion apua ei tule?» (s. 51).

On «tehtävä loppu porvariston pelkuruudesta» (s. 115). «Olisi väärin sanoa, että vallankumous vain uhkaa meitä. Ei, se juhlii jo voittoaan; se on jo voittanut»... «Taas uudelleen kuten vanhan Rooman aikana ja

Graccusten aikakaudella, on käynyt niin, että se mikä on luotu vuossatojen aikana suurten ja väkeväin petojen, valtiomiesten ja valloittajain toimesta, sen ovat syöneet ja hävittäneet lyhyessä ajassa inhimilliset hyönteiset (!!), jotka ovat mitättömän pieniä, mutta sensijaan toimivat laumana, kokonaisina joukkoina (s. 104).

Kas, sentähden on jäänyt vain yksi «ulospääsy»: cesarismi!

«Tulevan aikakauden cesarismi ei tule suostuttelemaan, se voittaa ase kädessä» (s. 133). «Täydellinen cesarismi, se on diktatuuria. Ei kuitenkaan puolueen diktatuuria, vaan yhden henkilön diktatuuria kaikkia puolueita vastaan, ennen kaikkea omaa puoluetta vastaan» (s. 135). «Se joka ajattelee ja tuntee yhdessä joukkojen kanssa, se ei koskaan jätä muuta jälkeä historiaan kuin demagogin nimen... Demagogi elää aina joukkojen keskuudessa, ihmisten joukossa, joita hän pitää tasa-arvoisina itsensä kanssa. Mutta se joka on syntynyt hallitsemaan, se voi käyttää joukkoja, mutta aina halveksii niitä». (s. 145). «Vasta nyt aletaan heittää arpaa siitä, kenelle kuuluu maailman herruus. Se peli pelataan loppuun väkeväin miesten kesken. Eiköhän saksalainen ole niiden joukossa?» (s. 57).

Lukija näkee, että edessämme on hitlerismin «ideologia». Sen mitä sanoo Hitler, sen sanoo Spengler vain toisin sanoin.

VI.

Mutta siitä huolimatta Spenglerin ja Saksan fasismin välillä on vissiä erimielisyyttä.

Kirja «Ratkaisun vuodet» on kirjoitettu ja tekijän vakuutusten mukaan oli kahdelta kolmasosaltaan painettukin ennen Hitlerin valtaan tuloa. Vain viimeiseen kolmannekseen teostaan saattoi Spengler tehdä joitakin «tarkistuksia» Saksan fasistien valtaantulon jälkeen.

Spenglerillä on ollut joitain «teoreettisia» erimielisyyksiä Saksan fasistien kanssa. Hän ei hyväksynyt rotu-puhtaus kysymyksen «teoreettista» asettelua «sillä ei pidä puhua puhtaasta rodusta, vaan väkevästä rodusta», sillä tuhansien vuosien kuluessa ovat kaikki kansat ja rodut sekaantuneet keskenään ja «juuri kaikkein sotaisimmat, s.o. terveet sukupolvet, joilla on rikas tulevaisuus ovat aina halukkaasti temmanneet keskuuteensa vieraita heimoja» (s. 157). Spenglerillä on ollut erimielisyyttä fasistien kanssa myös autarkia-kysymyksessä. «Autarkia on kuolevien elukoiden käyttäytymistä» (s. 128). Mutta mikä häntä vähimmän miellyttää fasismissa, se on «leikitteleminen pohjajoukoilla». «Fasismi on vain siirtymistä. Se syntyi kaupunkiväestön keskuudessa joukkopuolueena, joka kävi suuriäänistä agitatiota ja piti joukko-puheita. Työväen sosialismin pyrkimysperät eivät ole sille vieraat. Mutta niinkauan kuin diktatuuri näkee «sosiaalisen» kunniansa siinä, että se on olemassa «työläistä varten», niin kauan kun se värvää kannattajansa kadulta ja ajaa takaa kansanomaisuutta, siihen asti on se jotain ohimenevää. Tulevaisuuden cesarismi tulee taistelemaan ainoastaan vallasta, ainoastaan valtiosta ja kaikenlaisia puolueita vastaan» (s. 134). «Kysymys on siitä, että maailmaa on hallittava niinkuin hyvä ratsumies ohjaa hevosta kannuksilla» (s. 14). Sanalla sanoen, Spengler tahtoisi päästä samaan tulokseen (valta fasistisille diktaattoreille, finanssipääoman nostokkaille) ilman eräiden niiden keinojen käyttämistä («alhaiso»-joukkojen maanittelua), joita käyttävät ja ovat pakoitetut käyttämään fasistit. Häntä ei miellytä se, että fasistit nimittävät itseään kansallissosialistiseksi työväen puolueeksi jne.

Fasistiset johtajat vallan oikein (imperialistisen taantumuksen näkökannalta katsoen) vastasivat hänelle, että ennen kuin hevosen annetaan

maistaa kannusta, on se suitsitettava ja päästävä sen selkään. Ennenkuin voidaan käyttää «cesaristisia» menettelytapoja, on saatava valta maassa. Aivan oikein sanoivat he, että toisin kuin muiden porvaripuolueiden on fasistien ehdottomasti jonkun aikaa huudettava «koronkiskurien orjuutta» vastaan, käytettävä yhteiskunnallista ja kansallista demagogiaa, saatava «pohja»-joukot verkkoihinsa, sillä sitä ennen kaikkea tarvitsee finanssipääoma kehityksensä vississä vaiheessa. Sellaisessa vaiheessa ei fasismi «aristokraattisena» spengleriläisenä painoksena juuri sopinut.

Nyt kun fasismi on jo vallassa eikä suinkaan enää hylkää «cesarismia» ja «kannuksia», ovat nuo «erimielisyydet» tietysti poistuneet. Mutta vississä suhteessa fasistit vieläkin tahtovat vetää rajaa itsensä ja Spenglerin väliin. Spengler ei miellytä heitä nimenomaan siltä puoleltaan, joka hänessä «miellyttää» meitä: hänen avomielisyytensä ei miellytä. Berliinin kuuluisassa fasistien «poliittisessa akatemiassa» piti hitleriläinen professori A. Beimler joitain kuukausia sitten luennon Spenglerin kirjasta ja ilmitoi juuri tässä suhteessa epäilyksensä. Spengler näettekös, «tarkastelee työläistä eristettynä eikä kansakunnan jäsenenä ei kapitalistisesti järjestetyn porvarillisen yhteiskunnan renkaana» — sanoo Beimler. «Kannusten» käyttöä ja «cesarismia» ei fasisteille tietenkään tarvitse opettaa. Mutta he tahtovat kuitenkin nähdä «erikoisuutensa» siinä, että pystyvät demagogialla maanittelemaan työläisiä ja käsittelemään niitä «kansallisen kokonaisuuden» jäseninä. He asettavat itselleen «korkeamman» päämäärän: «palauttaa työläinen takaisin kansakunnan helmaan», rappeuttaa työväenliike sisältäpäin. He eivät ohjaa vain «kannusten» avulla, vaan kirveellä. Nyt ei Saksassa mene päivääkään, jolloin fasistit eivät listisi työläisten päitä. Mutta silti ei Spenglerin liian avomielinen orjainomistaja-kieli miellytä aina Saksan porvaristoa eikä kaukonäköisintä osaa maailman porvaristoakaan.

*

Ryhmä venäläisiä Spenglerin ihailijoita (Berdjajev, Frank, eserri Stepun ja muut) kirjoittivat kymmenen vuotta sitten Spenglerin kirjan «Euroopan perikato» johdosta, että tuo kirja oli «suuressa määrin oireellinen ja merkittävä». Vielä paljon suuremmassa määrässä on oireellinen tämä Spenglerin uusi teos «Ratkaisun vuodet». Tuo kirja on tosiaan aito oire, tosiaan ajan merkki.

Minkä oire? Sen alati kasvavan rauhattomuuden, yhä lisääntyvän levottomuuden ja hädän merkki, joka nyt jäytää imperialismin kaikkien «ajattelijain» aivoja nykyisellä tosiaan kapitalismin viimeisellä vaiheella. Kapitalismin «elämän ilta» kohoaa heidän eteensä yhä väistymättömämmin, tuoden heidän sieluunsa synkeän pessimismin ja sysäten heitä «yli-inhimillisiin» hyppyihin, jotka vain tekevät kapitalismin tuhon nopeammaksi ja «auttavat» sitä taittamaan niskansa historiallisesti lyhimmässä ajassa.

Spengler on tyypillinen nykyisen kapitalismin ajattelija. Kun hän käsittelee kysymystä: mistä «pelastus»? hän joko toistaa tusina-interventtien usutus-aarioita tai sopertaa jotain vallan sekapäistä.

Miten «saada voitto» maailmanvallankumouksen uhkaavasta vaarasta? «Preussilaisuus on jotain erinomaisen ylevää ja kaikenlaista enemmistöä ja plebsin, alhaison, herruutta vastaan suunnattua... Maailmanvallankumouksen lopullisen voittamisen lähtökohtana on tuo preussilaisuuden aate, muuta mahdollisuutta ei ole. Minä sanoin sen jo v. 1919: ei jokainen Preussissa syntynyt ole tosi preussilainen. Todellisen preussilaisen tyyppi on mahdollinen kaikkialla valkoisessa maailmassa, vaikka todellisuudessa sitä ta-

paa vielä melko harvoin.» (siv. 139). Viimeistelevänä, muodonantavana voimana on vain sotaisa «preussilainen» henki, ei yksin Saksassa vaan kaikkialla. «Cesarin legioonat heräävät uudelleen eloon».

«Tässä, ehkä jo tämän vuosisadan aikana viimeiset koko maailmaa koskevat ratkaisut odottavat johtajaansa. Näiden ratkaisujen rinnalla kalpenevat nykyisen politiikan pienet päämäärät ja käsitteet. Kenen miekka siinä voittaa, siitä myös tulee koko maailman herra» (siv. 165).

«Preussilaisuus!» «Preussilainen henki!» «Cesarin legioonat!» Tietysti kaikki tuo on surkeata jaaritusta. Ainoa mikä on «reaalista» Spenglerin ehdotuksissa — se on s o t a N e u v o s t o l i i t t o a v a s t a a n, p a n n e n t o i v o n J a p a n i i n, joka personoi «preussilaista henkeä» Kaukaisessa Idässä. Ja siinäkin häntä ja hänen isäntiään kalvaa ajatus: olisiko sekin jo liian myöhäistä?

Kaikkien niiden, jotka vaativat itselleen mainetta olla imperialismin aivot, «intiimminpäin» ajatusten keskiössä on nykyään epäilemättä Neuvostoliitto. Aivan sokea ei vihollinen ole. Se ei voi olla näkemättä sitä, miten varmasti, miten jättiläismäisin askelin Neuvostoliitto astuu eteenpäin. Ne tosiaan valtavat voitot, jotka Neuvostoliitto on saavuttanut viime vuosien aikana niin sisä- kuin ulkopolitiikankin alalla ovat kymmenkertaistuttaneet voimamme. Vähän yli kymmenen vuotta sitten V. I. Lenin sanoi, että nepin Venäjästä tulee sosialistinen Venäjä. Se tapahtuu kaikkien meidän silmäin edessä, koko maailman nähden, tapahtuu suuren bolshevikkipuolueen johdolla, Leninin työn suuren jatkajan Stalinin johdolla.

Teidän «legioonanne» ovat m e i d ä n huomisia legioonejamme, herra Spengler. Teidän on itse pitänyt tunnustaa, että teidän armeijanne tulevat yhä epäluotettavammiksi, että teidän edessänne nyt on «yleisen asevelvollisuuden loppu» (siv. 39). Teidän on itsenne täytynyt, herra Spengler, kirjoittaa, että «hallitsevat kansat (s.o. hallitsevat imperialistit) ovat menettäneet tietoisuuden siitä, että heidän herruutensa on jotain luonnostaan lankeavaa, ja tällöin eivät edes huomaa, että heiltä on se tunne mennyt» (siv. 151). Te ette itse ole pystyneet salaamaan vapisemistanne sen kiertämättömän tosiasian edessä, että siirtomaiden ja puolsiirtomaiden kaikki työtätekevät tiivistyvät Neuvostoliiton ympärille. Te itse selitätte, että kaikki maailman vallankumouksellinen työväenliike on samaa kuin bolshevismi.

Nyt on elettävänämme ne vuodet, j o t k a r a t k a i s e v a t — sanotte te. Niin, siinä olette oikeassa. Valmistautukaa kirjoittamaan, jos vain vielä kerkiätte, seuraavaa teosta, jonka nimeksi teidän täytyy panna: «V u o d e t j o t k a r a t k a i s i v a t». Ja ne ratkaisevat myös k o k o m a a i l m a s s a tietysti meidän nousevan luokkamme eduksi, eikä teidän tuhoon menevän luokkanne hyväksi; ne ratkaisevat bolshevismin eduksi, ei cesarismin; ratkaisevat Leninin ja Stalinin suuren lipun voitoksi, joka liehuu yhä uljaammin koko maailman yllä.

Neuvostokaupan kehittämisen puolesta

Kirjoittanut
P. BOGDANOV, V. FOMINA

NEUVOSTOKAUPALLE Leningradissa ja alueella ovat ominaisia kaikki ne epäkohdat, jotka ovat ominaisia koko maamme tavaravaihdolle kokonaisuudessaan. Samalla on Leningradin neuvostokaupalla useita erikoisuuksia, jotka johtuvat tämän Neuvostoliiton suuren teollisuus- ja kulttuurikeskuksen merkityksestä. Tavaravaihdon oikea järjestely Leningradissa ei merkitse ainoastaan tavaroiden aktiivista siirtämistä niiden tuottamispaikoista kuluttajille, mutta myöskin huomattavassa määrin uusien tavaramäärien mobilisoimista (paikalliset hankinnat, kollektiivitalouksien kauppa), jotka käytettynä työläisten varustelun parantamiseen, muodostavat sisäisen reservin Leningradin laajan teollisuuden tuotannollisen ohjelman täyttämiseksi.

Neuvostokaupan kehittämisen erikoisuutena Leningradin alueella on useiden, mitä tärkeimpien, merkitykseltään yleisliittolaisten teollisuuskeskusten (Murmansk, Apatiitit) varustaminen ja myöskin mitä päättävin työskentely alueen muuttamiseksi kuluttavasta tuottavaksi. Neuvostokaupan on kaikin keinoin heikennettävä maataloustuotteiden tuontibalanssia Leningradiin Neuvostoliiton muilta alueilta, edistämällä alueen sisäistä tuotantoa.

Ovatko olemassa kaikki välttämättömät edellytykset kulttuurisen neuvostokaupan kehittämiselle Leningradissa ja alueella? Tällaiset edellytykset ovat meillä laajat, — ne ilmenevät laajaan kulutukseen tarvittavien tavaroiden tuotannon jatkuvassa kasvussa kaikilla teollisuusaloilla, eritoten kevyessä ja elintarveteollisuudessa, tavarain tuotannon laajenemisessa tuotantokooperatiivien linjalla (v. 1933 — 580 milj. ruplan arvosta, vastoin 154 milj. rpl. v. 1931), ja vihdoin kollektiivitalouksien kauppavaihdon nopeissa kasvutempoissa. Samanaikaisesti markkinatavaravaihdon laajenemisen kanssa ilmenee väestön alati kohoavaa ostokykyä niin Leningradissa kuin myöskin alueella. Leningradissa tavarain kysyntä kasvaa sen johdosta, että työntekijäin lukumäärä perheissä lisääntyy, kohotetaan alempipalkkaisten työläisryhmien palkkoja (työhön tai opiskeluun astuu uusia työläisperheiden jäseniä jne.).

Valtion pankin Leningradin osaston tietojen mukaan olivat Leningradin alueen väestön tulot tämän vuoden I neljänneksellä, verrattuna samaan aikajaksoon v. 1933, seuraavat (tuhansissa rpl.):

TULOLÄHTEET	v. 1933 I neljännes	v. 1934 I neljännes	v. 1934 %%:ssa v:teen 1933
Yhteensä	204200	274827	134,6
NIISTÄ:			
Työpalkkoja perusfondeista	116800	155583	133,2
Muita työpalkkoja	10600	14537	137,1
Valtion vakuutuksesta	2100	2118	100,9
Yhteensä ostofondia	129500	172238	133,0

Osoitetut numerotiedot selvittävät käyrän kohoamista, joka luonnehtii Leningradin työtätekevien aineellisen hyvinvoinnin paranemista. Tämä koskee myöskin maaseutua, sillä kollektivisoituneen talonpoikaiston tulot lisääntyvät varallisuuden kasvaessa ja sivutulojen (metsätöiden, hankintojen, uittotöiden ym.) kautta.

Laajan kulutuksen tarvikkeiden tuotannon kasvu ja väestön ostokyvyn sekä kysynnän lisääntyminen ovat määritelleetkin tavaravaihdon kasvun. Vähittäismyynnin (yhteiskunnallinen ruokailu mukaanluettuna) suunnitelman täyttämistä Leningradin alueella osoittaa seuraava taulukko (tuh. ruplissa):

	Yleinen kauppavaihto		v. 1934 I nelj. %%:ssa v. 1934 I neljänneks.	Täytetty suun. %%	
	v. 1933 I neljännes	v. 1934 I neljännes		v. 1933 I neljännes	v. 1934 I neljännes
Kooperatiivit . . .	151893,8	163345,0	107,5	100,8	96,6
Valtionkaupat . . .	143642,7	179892,0	125,2	85,9	100,2
Yhteensä alueella . . .	295636,5	3432[illegible]7,9	116,1	92,9	98,5

Huolimatta v. 1934 I neljänneksen tavaravaihtosuunnitelman vaillinaisesta täyttämisestä — 98,5 %, osoittaa kulunut neljännes v:n 1933 samaan kauteen verrattuna 16,1 prosentin nousua.

Uusina ilmiöinä neuvostokaupan kehityksessä on tänä vuonna mainittava — paitsi valtionkauppojen vähittäismyynnin jatkuvaa juurtumista — kyläkooperatiivien tilanteen huomattava organisationis-taloudellinen lujittuminen ja uusien piirimyymälöiden avaaminen. Sevsapsojusin samoinkuin eräissä piireissä Obltorgin systeemin piirikaupat käytännöllisellä työllään osoittavat, että ne muuttuvat kulttuurisen neuvostokaupan tyyssijoiksi maaseudulla. Monipuolinen tavaravalikoima, huoneustojen kalustus, kauppatyöntekijäin valinta — kaikki nämä seikat piirikaupoissa menestyksellä ratkaistuna ovat keskittäneet näihin kauppoihin maaseudun ostokykyisimmän kysynnän teollisuustavarain rikkaan lajitelman suhteen. Sevsapsojusin systeemissä toimivat nykyään 42 piirissä sekatavarakaupat. Epätäydellisten tietojen mukaan (jotka koskevat vain 38 piiriä) piirikauppojen v. 1934 huhtikuun tavaravaihto kohosi 2664,3 tuh. ruplaan, mikä on 34 % vuosineljänneksen suunnitelmasta. Eräät piirikaupat ovat osoittautuneet todellisiksi, mallikelpoisiksi bolshevistisiksi taistelijoiksi tavaravaihdon jatkuvan laajentamisen puolesta. Siirryttyään itsenäiseen kauppabalanssiin, otettuaan laajalti käytäntöön paikalliset hankinnat ja ostot, Staraja-Russan piirikauppa täytti huhtikuussa 69,9 % neljänneksen suunnitelmasta. Tsherepovetsin — 52 %, Dedovitshin — 60,4 %. Eturivin piirikauppojen työkokemusten, niiden kauppametodien on oltava avaimena kulutuskooperatiivien alemman verkoston työn uudestijärjestämiseen. Vaikka piirikauppojen työkokemus ei olekaan vielä suuri, niin juuri se edisti kollektiivitalouksien kauppatoiminnan tavaranvaihdon ja paikallisten hankintojen järjestyksessä suoritettujen tavaraostojen lisääntymistä. Piirikauppojen työssä on vielä paljon epäkohtia (heikko toiminta itsenäisten hankintojen järjestämi-

seksi ym), mutta kuitenkin tämä neuvostokaupan ala asettuu vakavasti jaloilleen ja puolueen ja piirijärjestöjen tehtävänä on kaikin puolin lujittaa ja edelleen kehittää piirikauppojen työtä. Hyvin järjestetty piirikauppojen työ luonnollisesti herättää eloon kysymyksen siitä, että on uusittava neuvostokaupan alimman ja tärkeimmän renkaan — kyläkooperatiivien työmetodit.

Erittäin epäsuotuisana seikkana neuvostokaupan kehittämisessä alueella on tavarajäännösten kasvu:

	1/I—1933	1/I—1934.
Sevsapsojusilla (tuh. rpl.)	27,5	48,4
Obltorgilla (tuh. rpl.)	9,6	14,9

Jos Sevsapsojusilla kaupoissa tavarajäännösten kasvu elintarveryhmässä on osittain selvitettävissä sillä, että viime vuoden syksyllä niihin kasaantui vihanneksia ja perunoita, niin teollisuustavarain suhteen kummassakin kauppasysteemissä jäännökset lisääntyvät vaikeasti realisoitavien tavaroiden alalla. Jäännösten lisääntyminen vähemmän kysyttyjen tavaroiden alalla, paitsi sitä, että pitää kiinni suuret summat käyttövaroja (mikä seikka puolestaan supistaa tavaravaihdon laajentamisen pohjaa), on samalla konkreettisena todisteena, että *me emme ole vielä kunnolla oppineet käymään kauppaa.* Kauppatekniikan omaksumistehtävä on ennenkaikkea siinä, että on hankittava niitä tavaroita, joille on olemassa maksukykyinen kysyntä.

Teollisuustavarain hankintasuunnitelman täyttämiseen suuresti vaikuttaa tähän mennessä vielä poistamattomana pysyvä epäkohta teollisuuslaitosten tavarainlähetyksessä. Tavarain lähetys säännöllisesti tapahtuu kerrassaan epätasaisesti. Kuukauden ensimmäinen dekaadi tavallisesti kuuluu yrittelyihin ja antaa vain 15—17 % kuukausisuunnitelmasta, toisella dekaadilla on velttoja merkkejä elpymisestä ja vihdoin kolmannella dekaadilla heittää kauppaverkoston vähintäin 2/3 kuukauden suunnitelmassa edellytetystä tavaramäärästä. Heikon finanssitilanteen vallitessa kauppasysteemeissä tavarain epätasainen lähettäminen johtaa siihen, että kauppajärjestöt parhaimmassa tapauksessa lunastavat elintarpeet ja teollisuustuotteet jäävät perimättä. Esimerkin vuoksi voidaan osoittaa, miten Opotshkan metsäteollisuuspiirin varusteluosastolle (ORS'ille) lähetettiin ompelutuotteita. Sojusshveisbyit lähetti tälle ORS'ille koko vuosineljänneksen tavarafondin viime vuoden joulukuussa *kahdessa erässä,* yhteensä 41.000 ruplan arvosta. ORS ei tavaroita lunastanut ja ne myytiin Sojussakuptorgille, joka lähetti tavarat Novosibirskiin. Lähetysten epätasaisuuteen on vississä määrin vaikuttanut kulutuskooperatiivien systeemin (Sevsapsojusin) epätarkka työ piirien teollisuustavaroilla varustelun suunnittelemisessa. Suoritetut tutkimukset ovat saaneet selville, että esim. Pskovin, Lugan, Ostrovin ym piireissä sellaiset tavarat kuin puuvillakankaat, ompelutuotteet, kumipohjaiset kengät ovat kadottaneet maataloustuotteiden hankintaa edistävän merkityksensä, sillä ne ovat siirtyneet puuttuvien tavarain ryhmästä riittävien, kaikkialta saatavien tavaroiden joukkoon. Samalla sellaiset piirit kuin Tsherepovetsh ja Tihvinä kärsivät näiten tavaroiden kovaa puutetta.

Tavaravaihdon edelleen kehittäminen Leningradin alueella kohtaa vaikeutenaan *aineellis-teknillisen perustan tavattoman alhaisen tason, kauppatyökaatereitten huonon valinnan.* Aineellis-teknillisen pohjan — varastojen, kauppahuoneustojen ym — nykyinen tila ja huutava puute niistä monilla aloilla alkavat pidättää markkinavaihtoon tarvittavien tavaramäärien kasvua. Kyläkooperatiivien työntekijäin heikko valmennus ja alhainen laadullinen taso myöskin asettavat vakavia esteitä todella kult-

tuurisen neuvostokaupan kehittämiselle.

Korkeita vaatimuksia kauppatyöntekijäkaatereille asettavat ne huomattavasti kasvaneet ja mutkistuneet tehtävät, jotka NKP(b):n XVII edustajakokous asetti neuvostokaupalle. Jos ennemmin huomattava osa tavaroista oli suuremmassa tai pienemmässä määrin puuttuvia ja tämä seikka helpoitti niiden realisointia, niin nykyään, kun tavarafondit ovat huomattavasti lisääntyneet, vaaditaan ostajain kysynnän erittäin huolellista tutkimista, operatiivisuutta ja joustavuutta kauppatyöntekijöiltä. Tämän päivän kollektivistiostaja ei ole enää läheskään se yksityistalonpoika, joiden kanssa maaseudun kauppaverkosto oli tekemisissä joku aika sitten. Vuosittain kohoava kollektivistien ja kollektivistinaisten aineellinen ja kulttuurinen taso, lukutaidon juurtuminen, maatalouden koneellistaminen — kaikki tämä perinpohjin muuttaa maaseutukuluttajien kysynnän laajuutta ja luonnetta. Kollektivisoitunut kylä tahtoo saada kulttuurisen kaupan, kulttuuriset kauppatyöntekijät ja meidän velvollisuutenamme on tämän vaatimuksen täyttäminen.

*

V. 1934 I neljänneksen suunnitelma on kaupungissa täytetty 97,3 prosentilla. Kun vähittäismyynnin alalla on tavaranvaihtosuunnitelma täytetty tyydyttävästi koko kooperatiivilinjalla (varsinkin LSPO:n systeemissä), niin valtion kaupoissa, paitsi Lengosnarpitia ja ORS'eja, ovat asiat epätyydyttävällä kannalla. Vain äärimmäisellä kömpelyydellä, kykenemättömyydellä nopeasti uudestijärjestämään työnsä, voidaan selvittää se tosiasia, että Lenpishetorg on v. 1934 I neljänneksen suunnitelman täyttänyt 89,6 %:lla ja Lenpromtorg vain 67,5 %:lla.

Neuvostokaupan kehityksen alalla Leningradissa on erikoisesti pantava merkille v. 1933 järjestetty leivän, voin ym. maitotuotteiden, lihan vähittäismyynti valtiokaupoissa. V. 1933 huhtikuusta lähtien on Leningradissa avattu 15 ruokatavarakauppaa, joissa on myytävänä korkea- (exportti-) laatuisia tuotteita. Aivan viime aikoina on avattu 12 jauhotavarakauppaa ja 4 kauppakojua, joissa on rikas valikoima korkealaatuisia tavaroita. Ruokatarpeiden vapaan ja korotetuilla hinnoilla myynnin järjestäminen valtionkaupoista samoin kuin alueellakin on myönteisesti vaikuttanut kollektiivitalouksien markkinahintoihin — niiden laskusuuntaan.

Vapaan kaupan myrskyisen kasvun ja sen kulttuuritason kohoamisen osoittimena on kahden mallikelpoisen kauppatalon järjestäminen — Leningradin kooperatiivitalon — DLK:n (LSPO:n linjalla), ja "Pasaashin" (Lenpromtorg'in linjalla), joissa on myytävänä korkealaatuisia tavaroita. Korkealaatuiset, pääasiallisesti exporttitavaralajit, laajat valikoimat, työntekijäin korkea ammattitaito, hyvin kalustetut kauppahuoneustot — kaikki tämä on DLK:n ja "Pasaashin" muodostanut todellisen kulttuurisen neuvostokaupan keskuksiksi Leningradissa.

DLK:n ja "Pasaashin" toteuttama kuluttajan huolellinen palveleminen, ostajien kysynnän tarkka tutkiminen, taistelu sen puolesta, että hankkijat lähettäisivät vain korkealaatuista tavaraa, on otettava varteen hyvänä esimerkkinä muiden Leningradin kauppalaitosten taholta.

DLK:n kauppavaihto kuukausittain (kaikkien tavaralajien alalla) oli tuhansissa ruplissa:

joulukuussa 4284,
tammikuussa 6091,
helmikuussa 4371,
maaliskuussa 4112,
huhtikuussa 5999,

ja "Pasaashin", joka avattiin maaliskuun 25 pnä v. 1934, kauppavaihtoa osoittavat seuraavat numerot (tuh. ruplissa):

maaliskuussa (5 p:ssä) . . 2183
huhtikuussa . . . . 6679.

Se tosiasia, että DLK:n ja "Pasaashin" liikevaihdot eivät laske, vaan päinvastoin, niillä on pyrkimys jatkuvaan nousuun, todistaa, että nämä kaupat alkavat päästä verrattain huomattaviin saavutuksiin kuluttajain tarpeiden kulttuurisessa tyydyttämisessä. Samalla kertaa on se todisteena Leningradin työtätekevien ostokyvyn kasvusta ja neuvostokaupan jatkuvan laajenemisen rajattomista mahdollisuuksista.

KKN:n tunnetun päätöksen jälkeen, jossa korostettiin puuvillakankaitten laadun kohottamisen välttämättömyyttä, Sojushlopkosbyit alkoi v. 1934 valmistaa seuraavia korkealaatuisia kankaita: 47 cm levyistä ruskeata palttinaa, 69 cm levyistä madepollam-palttinaa, lionesia, markisetia, batistia, skotlantilaista palttinaa, huonekalu- ja dekoratiokangasta ym. Näiden lisäksi valmistetaan uusia kangaslajeja: suomalaista repsiä, erikoistrikoota, erikoista scheviot- ja juovikasta pukukangasta

Sojussheveisbyit'in syyteemissä on myöskin huomattavissa eteenpäinmenoa kangaslajien ja kuosien lisäämisessä:

	Oli v. 1933 saakka	v. 1933 ja v. 1934 I neljänneksellä
Miesten pukuja	2	5
Naisten syksypalttoja .	6	10
„ talvipalttoja . .	4	8
Puuvillakangasleninkejä	8	13
Puseroita	8	13
Lasten pukuja	2	4

Sitä paitsi valmistetaan useita silkkituotteita ja valkoisia pukuja.

Nahkatuotteiden alalla on niinikään kuosien lukumäärä huomattavasti lisääntynyt niin valmistettavien miesten kuin myöskin naisten jalkineiden suhteen, työnlaatu on kohonnut henkilökohtaisten tilausten täyttämisessä jne.

Elintarvetuotannossa on myöskin havaittavissa tuotteiden laadun paranemista. Kondiittorituotannossa lajien määrä kohosi 30:stä 89:ään ja lajien lisäämistä on suoritettu maitoa, kermaa, voita, kaakaovoita ym. käytäntöönottamalla.

Kuitenkaan nämä parannukset teollisuustuotteiden ja ruokatavarain lajitelman ja laadun kohottamisessa eivät anna oikeutta vakuuttaa, että asiassa olisi jo päästy tarvittavaan muutokseen. Teollisuus edelleen valmistaa huonolaatuista tavaraa. Kauppakamarin Leningradin osaston tietojen mukaan mallikauppaa "Pasaashia" tarkastettaessa 141839 metristä kangasta osoittautui myyntikelvottomaksi 51194 metriä.

On jo kiinnittänyt kaikkien huomiota puoleensa esim. se seikka, että "kalanpyrstö"-kuviolla varustettua palttokangasta sekä garustrikoota on valmistettu sellaiset määrät, että ne kyllästyttävät jo kaikkia kuluttajia. On havaittavissa vielä sitäkin, että lasten leninkejä ommellaan "mummojen" kirjailulla ja väreillä varustetusta kankaasta (Münzenberg'in nim om. tehtaassa) taikka naisten villapukuja tummansinisestä kankaasta sekä vuori laitetaan vaaleanharmaasta satiinista.

Sopimusten täyttämättä jättäminen kauppajärjestöille hankkijain taholta johtaa huomattavien sakkorahojen maksamiseen, joita hankkijat maksavat kauppajärjestöille, tehtaat — hankkijain välitysvarastoille jne.

Sojusshveisbyit'in Luoteisen konttori oli v. 1933 III neljänneksellä jättänyt kanteita Lenodeshdan tehtaille huonon lajitelman ja alhaisen laadun takia:

lajitelman takia	1756	tuh. rupl.
alhaisen laadun takia	1049	" "

Samalla ajalla ovat kauppajärjestöt jättäneet Sojusshveisbyt'ille vastakanteita 169,2 tuh. ruplaan. Kauppajärjestöjen taholta jätettyjen kanteiden alhainen määrä osoittaa, että nämä järjestöt eivät riittävän aktiivisesti taistele valmistettavien tavaroiden laadun puolesta.

Leninin kaupungilla, jolla on etummainen sosialistinen teollisuus, täytyy olla myöskin hyvin järjestetty koneisto todellisen neuvostokaupan kehittämiseksi.

Myymälä — tämä neuvostokaupan perusrengas — ei ole vielä otettu kauppajärjestöjemme huomion keskiöön. Kaupankäynnin kokemusta, jota on olemassa Lenpromtorgin mallimyymälöissä ja Lenpishetorgin kaupoissa, ei tutkita eikä hyväksikäytetä riittävässä määrin kooperatiivien, ORS'ien ja suljettujen työläiskooperatiivien myymälöissä. Millähän muulla voitaisiin selvittää sellaiset tosiasiat, kun monet kaupat ovat näytteitä aivan alhaisesta kulttuurista? Viipurin piirin sekatavarakaupassa, jonka tehtäväksi on annettu olla kulttuurisen kaupankäynnin kouluna, tarjoo ostajilleen kuten "Leningradskaja Pravda" tiedotti, samalta lautaselta sokerileivoksia ja kalanmätiä. Samassa kaupassa, vastoin alkeellisia sääntöjä, oli asetettu myytäväksi rypistyneitä ja tomuisia palttoja. "Proletaarin" kaupassa No 2, jota väärinkäsityksestä on alettu nimittää mallikaupaksi, toisissa osastoissa on tavaton tungos ja toisissa myyjät työttöminä ja ikävissään haukottelevat. 51 työntekijästä on kauppatyössä vain 32 — loput harjoittavat hallinnollista komentelua ja paperivolokiittaa. Suljetuissa työläiskooperatiiveissa, joihin ohimennen sanoen LSPO suhtautuu kovin byrokraattisesti, eivät asiat ole paremmin. Voroshilovin nim. om. tehtaan työläiskooperatiivin myymälä oli lukittuna työpäivänä syystä, että hallinnon puheenjohtaja Hlamov ja kaupanhoitaja Jelsukuv avaimineen ja humalaisina pidätettiin miliisin taholta.

Funktionalismi ja kansliamaiset työmetoodit vielä lujasti vallitsevat LSPO:ssa, Lenpromtorgissa sekä Lenpishetorgissa — ja tämä ei luonnollisesti voi olla perin kielteisesti vaikuttamatta työn järjestelyyn kaupassa ja koko kauppaverkostossa. Kerrassaan vähän huomiota kauppaasiaan kiinnittävät puoluejärjestömmekin, mm. NKP(b):n piirikomiteat.

Lähemmäksi kuluttajia! Kuluttajain kysynnän tarkka tutkiminen, että voitaisiin se tyydyttää — tämän on tultava jokaisen kauppajärjestön työn perustaksi. Tov. Stalinin ohjeiden, XVII puoluekokouksen päätösten tarmokkaalla realisoinnilla muodostamme jokaisen myymälän, kauppa- ja varustelujärjestöjen jokaisen renkaan kulttuurisiksi keskuksiksi, jotka nopeasti ja joustavasti siirtävät tavaroita tuotantopaikoilta kuluttajille.

Miksi me voitimme Unkarissa ja miksi emme kyenneet pitämään valtaa käsissämme

Kirjoittanut

BELA KUN

VIISITOISTA vuotta sitten, maaliskuun 21 päivänä v. 1919, pääsi Unkarissa omalaatuisissa olosuhteissa voitolle proletaarinen vallankumous. Unkarin sosialistisen neuvostotasavallan p y s tyttämisen omalaatuisuus oli siinä, että valtiovallan siirtyminen proletariaatin käsiin ei tapahtunut välittömästi aseellisen kapinan muodossa. Niistä omalaatuisistaan muodoista, joilla vallan valtaaminen Unkarissa tapahtui, on Lenin useasti maininnut puheissaan ja kirjallisissa tuotteissaan. Jo maaliskuun 23 p:nä v. 1919, VKP(b):n VIII puoluekokouksessa, hän korosti näitä erikoisuuksia.

Lenin sanoi:

"Me olemme vakuutetut siitä, että **tämä tulee olemaan viimeinen raskas puolivuotiskausi.** Tätä vakaumustamme meissä lujittaa erikoisestikin se tieto, jonka näinä päivinä ilmoitimme edustajakokoukselle, — viesti proletaarisen vallankumouksen voitosta Unkarissa... Porvarillinen hallitus, nähdessään, että liittovaltiot aikovat kuljettaa sotajoukkonsa läpi Unkarin, nähdessään, että Unkarin ylle lankeaa jälleen uuden sodan ennenkuulumattoman raskas taakka, tämä porvarillinen sovittelijahallitus itse luopui vallasta, itse läksi neuvotteluihin kommunistien kanssa, vankiloissa viruvien unkarilaisten toveriemme kanssa, ja itse myönsi, ettei ole muuta ulospääsyä kuin luovuttaa valta työtätekevälle kansalle" [1]).

Leninille oli kokonaan vieras se katsantokanta, jolle silloin asettui Paul Levi, silloinen Saksan kommunistien johtaja, ja hänen kanssaan monet muut, nimittäin että Unkarin proletariaatin ei olisi pitänyt käyttää hyväkseen tällaista porvariston vallan romahdusta vallan anastamiseksi omiin käsiinsä. Päinvastoin, Lenin monessa yhteydessä esitti mielipiteen, että proletariaatin voitto Unkarissa, joka sai näin omalaatuisensa muodot, merkitsee ei ainoastaan neuvostovallan voittoa yleensä, vaan samalla myöskin meidän "moraalista voittoa".

Tähän ajatukseensa hän palaa uudelleen myöskin p u h e e s saan huhtikuun 3 p:ltä v. 1919:

"Juuri tämän vuoksi Unkarin vallankumous sillä, että se syntyi kokonaan toisella lailla kuin meidän vallankumouksemme, osoittaa koko mailmalle sen, mikä Venäjän suhteen ei käynyt ilmi: nimittäin, että bolshevismi sitoutuu kiinteästi uuteen, proletaariseen työläis-demokratiaan, joka astuu vanhan parlamentin tilalle." [2]).

Unkarin proletaarisen vallankumouksen omalaatuisuus ja erikoisuudet, sen kukistuttua vuonna 1919, herättivät monissa, vieläpä kommunistienkin keskuudessa, sellaisen käsityksen, että muka maaliskuun 21 p:nä valta olisi itsestään kuin kypsä hedelmä tipahtanut kommunistisen puolueen käsiin, tipahtanut taistelutta proletariaatin käsiin. Tätä käsityskantaa leviteltiin laajalti II internationalen taholta, varsinkin Itävallan ja Saksan sosialidemokratiain taholta. Nämä sosialidemokraattiset puolueet yrittivät saada työväenluokan vakuutetuksi siitä, että muka Unkarin proletaarinen val-

[1]) **Lenin,** kootut teokset, kolmas painos, XXIV nide, siv. 177—178.

[2]) **Lenin,** kootut teokset, kolmas painos, XXIV nide, siv. 219.

lankumous, Unkarin sosialistisen neuvostotasavallan p y styttäminen ei ollut mitään muuta kuin yksinkertainen "sattuma", Unkarin porvariston manööveri vastapainoksi Ententen imperialismille ja *suuri historiallinen virhe Unkarin sosialidemokratian taholta.* Tuollaista käsityskantaa t a p a a m m e usein kommunistisissakin piireissä. Sensijaan, että paljastaisivat kommunistisen puolueen virheet Unkarin proletaarisessa vallankumouksessa, vallan otossa ja vallan anastamisen jälkeen, nämä toverit kuvaavat Unkarissa tapahtuneen proletaarisen vallankumouksen kokonaisuudessaan pelkäksi virheeksi. Tällainen kanta on varsin edullinen myöskin koko sen sankarillisen vallankumoustaistelun mustaamiseksi ja parjaamiseksi, mitä Unkarin kommunistinen puolue kävi ennen maaliskuun 21 päivää v. 1919 Unkarin porvaristoa vastaan, Unkarin sosialidemokratiaa vastaan ja koko maailman imperialismia vastaan neuvostovallan puolesta.

Kun Ententen i m p e r i alistiset suurvallat eversti Wiks'in, Ranskan sotilasedustajiston päämiehen, kautta jättivät porvarillis-demokraattiselle hallitukselle tunnetun ultimatuuminsa, vaatien siinä suuren osan Unkarin alueista luovutettavaksi Ententen haltuun, niin he tosiasiassa sysäsivät Unkarin porvariston seinää vasten, pakottaen sen luopumaan vallastaan yli 10-miljoonan Unkarin kansalaisen yli, luopumaan mitä laajimmista markkina-alueistaan ja Unkarin teollisuuden tärkeimmistä raaka-ainelähteistä. Toisin sanoen, Ententen imperialismi kehoitti Unkarin porvaristoa luopumaan suurimmaksi osaksi poliittisesta ja taloudellisesta vallastaan. Tämä ultimatuumi, jonka takana oli Ententen Balkanin armeija (200-220 tuhatta miestä kenraali France de Espreen johtamana, jonka päämaja sijaitsi Belgradissa), ja Tshekkoslovakian, Jugoslavian ja Rumanian sotilaallinen mahti, oli asiallisesti vaatimus Unkarin porvaristolle luopua yleensäkin vallastaan tshekkiläisen, rumanialaisen ja serbialaisen porvariston hyväksi.

Mutta Unkarin porvariston valtaa uhkasi ei yksistään ulkoinen vaara Ententen ultimatuumin muodossa. Tätä porvariston valtaa vastaan, jota sen kärsimä sotilaallinen vararikko oli horjuttanut, jolla ei ollut edes vähänkään huomattavaa aseellista tukea ja joka oli huomattavalta osaltaan kadottanut joukkopohjansakin, taistelivat itse maassa laajat proletaariset joukot liitossa vieläkin laajempien talonpoikaisjoukkojen kanssa nuoren Unkarin kommunistisen puolueen johdolla.

UNKARIN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN TAISTELU VALLASTA

Unkarin kommunistinen puolue, jonka olimme perustaneet noin 4½ kuukautta ennen vallan valtaamista, marraskuun 21 p:nä v. 1918, asetti aivan toimintansa ensihetkestä saakka kysymyksen neuvostovallasta ja aseellisesta kapinasta porvarillista valtiojärjestelmää vastaan selvemmin ja terävämmin kuin yksikään muista kommunistisista puolueista, lukuunottamatta VKP(b):ta. Jokapäiväisinä tunnuksina Unkarin kommunistisen puolueen agitatiotyössä olivat porvariston riisuminen aseista, proletariaatin aseistaminen ja aseellisen kapinan valmistelu.

Mutta puolue ei yksistään julistanut aseistautumistunnusta, vaan myöskin jokapäiväisellä työllään järjesti ja valmisteli proletariaatin aseistamista. Vyishegradskajakadulla sijainnut Unkarin kommunistipuolueen Keskuskomitea oli ei

ainoastaan proletariaatin aseistamiseksi laajamittaisesti kehittyneen joukkotyön pääesikuntana, mutta se itsekin muistutti suuresti aseistettua leiriä. Porvaristolla ei ollut ainoatakaan sotilaallista muodostumaa, ei ainoatakaan sotilaallista järjestöä, olkoon sitten puhe armeijasta, kansan kaartista, kansalliskaartista j.n.e. missä ei kommunistisella puolueella olisi ollut omia järjestöjään ja monissa tapauksissa suorastaan ratkaisevaa vaikutusta. Puoluejohto ja puoluejärjestöt käyttivät jokaisen tapauksen hyväkseen asevarastojensa kartuttamiseksi. Demobilisoiduille sotilaille annettiin tunnus, etteivät ne luovuttaisi aseitaan kasarmeihin. Balkanin maista Unkarin kautta Saksaan palaavan Mackensenin armeijan aseista kommunistinen puolue pakkoluovutti itselleen vähintäin 35.000 kivääriä (nämä aseet me luovutimme sota-asiain komissariaatille vasta kun alkoi imperialistien interventio Neuvosto-Unkaria vastaan).

Kommunistinen puolue suoritti ei yksistään militarismivastaista kamppailuaan kasarmeissa ja porvarillis-demokraattisen hallituksen aseistetuissa järjestöissä. Vastapainoksi sosialidemokraattien radikaaliselle, pasifistiselle agitatiolle, jonka ajajista eräs, Karolyin hallituksen sotaministeri, julisti tunnuksen “En halua enää nähdä minkäänlaisia sotilaita!”, kommunistinen puolue kohotti sotilaille tunnuksen “Aseet on säilytettävä ja käytettävä niitä taisteluun proletariaatin vallan puolesta”. Kommunistipuolueen organisatoorisen ja agitatiotyön tarkoituksena oli vetää sotilaat mukaan vallankumouksen puolelle, vallata vallankumouksen puolelle kaikki valtion sotilaalliset järjestöt (paitsi poliisilaitosta). Sotaministeristöstä aina sotarauhan rintamalinjaa puolustaviin sotajoukkoihin saakka — kaikkialla oli kommunistisella puolueella agitatiopunktejaan, kaikkialla se piti yllä yhteyttä sotilaitten kanssa. Monissa tapauksissa nämä yhteydet eivät kylläkään saaneet selvää järjestöllistä muotoa, mutta siitä huolimatta ne kuitenkin todistivat, että kommunistisella puolueella oli ei ainoastaan agitatoorinen vaikutus sotavoimiin, mutta myöskin huomattavien sotilasjoukkojen johto useilla, monasti ratkaisevilla paikoilla.

Horjumatta, päättävästi kommunistinen puolue torjui kaikki ehdotukset (tulivatpa ne sitten kenen taholta tahansa) asettaa toistaiseksi, neuvostovallan viivyttelemättä pystyttämisen asemesta, jonkunlainen siirtymisasteen hallintomuoto. Aivan kommunistipuolueen perustamisesta saakka porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtomiehet piirittelivät sitä kaikilta puolin ehdotuksillaan, p y r k i e n kompromissin kautta kommunistipuolueen kanssa saamaan aikaan vaikkapa edes väliaikaisen ratkaisun, “modus vivendi” taistelussa ulkoista vihollista vastaan. Kun tasavallan presidentti Michail Karolyi välittäjäinsä kautta tarjosi kommunisteille s o t aministeristöä väliaikaisessa d e m o kraattis-tasavaltaisessa hallituksessa, niin kommunistit jyrkästi hylkäsivät tämän tarjouksen. Kun kaksi sosialidemokraattisen puolueen huomattavinta edustajaa, Sigismund Kundfi ja Jakop Weltner, tekivät ehdotuksensa, että me lakkauttaisimme “hajoitustyömme edes rintamalinjalla Rumanian ja Tshekkoslovakian imperialisteja vastassa olevien sotilasjoukkojen keskuudessa”, niin me vastasimme, että tällaisten ihmisten kanssa voimme neuvotella vain yhdestä ainoasta kysymyksestä, nimittäin työläisten neuvostojen uusimisesta siten, että ne lakkaisivat olemasta sosialide-

mokraattisen puolueen ja reformististen ammattiliittojen laajennetun edustuksen elimiä, ts. neuvostojen uudestivalitsemisesta tuotantolaitosten perustalla. Neuvostoissa me tahdoimme taistella työväenluokan enemmistön valtaamiseksi, silti kuitenkaan alistumatta kysymyksessä vallasta edes työläisten edustajain neuvostojen päätöksiin. Työläisten edustajain neuvostoissa kommunistisen puolueen edustajat tov. Bela Vagon johdolla, puolueen KK:n ohjeiden mukaisesti, jyrkästi hylkäsivät kaikki yritteet muodostaa niinsanottu "työläishallitus", "puhtaasti sosialidemokraattinen hallitus". Näitä yritteitä puuhailivat vasemmisto-sosialidemokraatit, jotka yrittivät työväenluokan ilmeisen vetovoiman neuvostovallan puoleen suunnata omaan uomaansa. Ja näillekin yritteille me asetimme vastapainoksi omat ehdotuksemme, joissa vaadimme vitkastelematta pystytettäväksi neuvostovallan.

Taistelussaan neuvostovallan puolesta ei kommunistinen puolue rajoittanut itseään minkäänlaisilla porvarillisen laillisuuden esteillä. Kommunistinen puolue ei rajoittanut taisteluaan vallasta silloinkaan, kun Entente porvarillis-demokraattisen hallituksen ja sen sosialidemokraattisten jäsenten suostumuksella siirsi sotilaallisia ratsujoukkojaan Balkanin armeijasta Budapestiin. Päinvastoin, kommunistinen puolue ryhtyi heti kehittämään agitatiotyötään näidenkin joukkojen keskuudessa, eikä suinkaan tuloksitta.

Kommunistipuolueen perustamispäivästä lähtien aina vallan valtaamiseen saakka tapahtui yhä tiheämmin aseellisia yhteentörmäyksiä porvarillisen valtakomennon elinten kanssa. Alkaen joulukuun 12 päivästä v. 1919, jolloin Budapestin varusväki astui aseet käsissä kaduille, osoittaen mieltään väliaikaisen hallituksen sotaministeriä vastaan (johon esiintymiseen osallistuivat myöskin sotilaiden edustajain neuvostojen vasemmistososialidemokraattiset johtomiehet), ei ollut tuskin ainoatakaan päivää, jolloin lehdistö ei olisi tiedoittanut verisistä yhteentörmäyksistä vallankumouksellisten työläisten ja sotilaiden sekä toisaalta hallituksen aseellisten joukkojen, varsinkin poliisien, välillä. Ei yksistään Budapestissa, vaan maakunnissakin kommunistit järjestivät kapinoita ja levottomuuksia toinen toisensa jälkeen. Niinpä joulukuun 25 p:nä v. 1918 mielialoiltaan vallankumoukselliset husaarit Ketszkemetissä valtasivat kasarmit ja riisuivat upseerit aseista. Joulukuun 26 p:nä tapahtui verisiä yhteentörmäyksiä työläisten ja hallituksen sotajoukkojen välillä, jolloin oli kuolleita ja haavoittuneita. Joulukuun 31 p:nä tapahtui jälleen verisiä yhteentörmäyksiä kommunistien vaikutuksen alaisina olevien ja toisaalta hallitukselle uskollisina pysyneiden sotilasjoukkojen välillä kahdessa Budapestin suurimmassa kasarmissa. Näiden yhteentörmäysten yhteydessä tapahtui sotilaiden aseellisia mielenosoituksia hallitusta ja sosialidemokraatteja vastaan. Tammikuussa v. 1919 alkoivat Budapestissa kommunistien johdolla joukkomielenosoitukset porvarillista sanomalehdistöä vastaan, alkoi porvarilehtien toimitusten ja kustannusliikkeiden hävitys. Samanaikaisesti Budapestin ja maaseutupaikkojen suurimmissa tehtaissa ja teollisuuslaitoksissa alettiin väkivaltaisesti ajaa pois johtajia tuotantolaitoksistaan ja monissa tapauksissa vallattiin laitoksiakin. Niinpä Pohjoisen kivihiilialueen keskuksessa, Szalgotorjanessa, puhkesi aseellinen kapina, jonka seurauksena 16 henkilöä sai surmansa ja melkein satakunta haavoittui. Vähän sen jälkeen Szarvashissa, eräässä maakuntain maatalouskeskuksessa, ta-

pahtui maatyöläisten katutaisteluja, joiden seurauksena 10 henkilöä sai surmansa ja yli 40 haavoittui.

Tammikuun toisella puoliskolla v. 1919 jatkuvat ja käyvät yhä tiheämmiksi aseelliset yhteentörmäykset Budapestissa ja maakunnissa. Kasarmeissa alettiin tehdä aseellista vastarintaa sotaministeristön päiväkäskyn toteuttamiselle, jossa päiväkäskyssä määrättiin riisuttavaksi aseista kaikki kommunistien vaikutuksen alaisina olevat sotilaat, etupäässä nuoret. Veristen taistelujen jälkeen kommunistit onnistuivat säilyttämään aseensa.

Seuraa demobilisoitujen sotilaiden, invaliidien ja aliupseerien aseellisia mielenosoituksia yksi toisensa jälkeen. Kommunistinen puolue valmistelee kaksinkertaistetulla tarmolla aseellisten voimien järjestämistä p o r v a r illis-demokraattista hallitusta ja alkavaa suurtilallisten monarkistista vastavallankumousta vastaan.

Rinnan tunnuksensa kanssa tehtaiden valtaamisesta kompuolue heittää joukoille tunnuksen asuintalojen valtaamisesta. Helmikuussa alkavat maataloustyöläiset monin paikoin, maakuntain teollisuusseutujen kommunististen järjestöjen johdolla, vallata suurtiloja.

Helmikuun 21 p:nä aseistetut joukot osoittavat mieltään sosialidemokraattisen puolueen KK:n ja sen päälehden toimitustalon edustalla. Taistelussa kaatui 7 henkilöä ja useita haavoittui (suurimmalta osaltaan poliiseja ja kansalliskaartilaisia). Maaliskuussa aletaan useissa paikoin riisua aseista poliiseja ja hallitukselle uskollisia sotilasjoukkoja. Hallitus on voimaton demobilisoiduista sotilaista muodostettujen, pian satoihin tuhansiin henkilöihin nousevien järjestöjen ja työttömien järjestöjen edessä. Suunnilleen samoihin aikoihin, maaliskuun alkuun mennessä tehdään loppu työnantajain valiasta tehtaissa ja teollisuuslaitoksissa. Suurimmissa niistä ottavat määräysvallan käsiinsä tehdas- ja työpaikkakomiteat, jotka tehdaskomiteat valittiin ja toimivat ei "laillisella" pohjalla, vaan vallankumouksellisen oikeuskäsitteen pohjalla.

Samaan aikaan, kun Entente niinsanotussa Wiks'in nootissaan vaati, että Unkarin hallitus olisi luopunut vallastaan suurimpaan osaan Unkarin alueista, sosialidemokraatti Wilhelm Bem miltei päiväkirjaan tehtyjen muistiinpanojen muodossa luonnehti työläisten mielialaa maaliskuun 18, 19 ja 20 päiviltä näin:

"**18 p. maaliskuuta.** Tshepelevin tehtaan (Unkarin suurin tehdas, jossa siihen aikaan työskenteli 40.000 työläistä. — **B.K.**) työläisten nimessä (mutta niiden tietämättä) kutsuttiin koolle tehdasvaltuutetut, jotka päättivät maaliskuun 25 p:nä asevoimalla vapauttaa vangitut kommunistit. Kommunististen sotilaiden edustajain valtuuskunta yhtyi tähän päätökseen.

19 p. maaliskuuta. Budapestin työläiset järjestivät Tattersalissa kokouksen. Sieltä lähti muutamia tuhansia käsittävä joukko Burgiin. Edustajisto matkustaa sosialidemokraattisen ministerin Julius Pheidljan luo ja vaatii heti kertakaikkisena avustuksena maksettavaksi 500 koronaa ja lisäksi se vaatii erikoiset elintarvekortit, joilla työttömien tulee saada valtion laskuun 50 % alennus. He vaativat vuokramaksujaan suoritettavaksi valtion varoista sekä viipymättä kansallistettavaksi maan ja tuotantovälineet. Edustajiston johdossa olivat kommunistit. Tuntikaupalla he seisoivat yhteiskunnallisen huollon ministeristön edustalla, ilmoittaen, etteivät poistu ennen, kun heidän vaatimuksensa on täytetty.

Joukot onnistuttiin saada hajaantumaan vasta sen jälkeen, kun Pheidlj lupasi esittävänsä työttömäin vaatimukset ministerineuvoston käsiteltäviksi. Hän kutsui edustajistoa tulemaan illalla ministerineuvoston puhemiehistön talolle, saamaan vastauksen käsittelyn tuloksista.

20 p. maaliskuuta. Sosialistiselta kannalta tähän saakka Budapestin kaikkein kurinalaisin, kaikkein luotetuin työläiskerrostuma — kirjaltajat — on suurten eroavaisuuksien vuoksi palkkasuhteissa julistanut yleislakon johtajainsa tahtoa vastaan. Entinen vuosikymmeniä työskennellyt johto, johon työläiset olivat niin tyytyväisiä, on nyt poistettu;

he valitsivat uuden lakkojohdon, jossa kommunisteilla on ratkaiseva vaikutus. Suuri osa lakkolaisista aikoo väkivalloin estää sosialidemokraattien lehden ilmestymisen. Sanomalehtien puutteessa kuohunnan valtaan joutuneessa kaupungissa liikkuu mitä mielikuvituksellisimpia huhuja, jotka saattavat kohottaa kiihtymyksen järjettömyyksiin saakka.

On jätetty eversti Wiks'in nootti.''

Näistä lyhyistä muistiinpanoista näkyy ei yksistään se, että Unkarin kommunistinen puolue otti horjumatta tiukan, suoran ja päättävän suunnan kohti aseellista kapinaa, kohti porvariston vallan aseellista hävittämistä ja nujertamista, otti suunnan proletariaatin diktatuuriin, mutta myöskin, että se todella toteutti tätä kantaansa käytännössä, jokapäiväisessä työssään, taistelussaan vallasta. Kommunistinen puolue ei vain pitänyt aseitaan varastossa, vaan myöskin käytti niitä jokapäiväisessä luokkataistelussaan vallasta. Puolueen johtava osuus ei katkennut hetkeksikään edes suurimman osan johtajista tultua vangituiksi helmikuun 21 p:nä v. 1919. Vangitsematta jääneet Keskuskomitean jäsenet pitivät muutamien päivien ajan johtoa yllä. Ja pian me järjestimme vankilasta käsin työläisten ja köyhimpien talonpoikain taistelun johtamisen. Tämä johtava työ oli niin menestyksellistä, että kommunistipuolueen joukkovaikutus kasvoi päivä päivältä, huolimatta sosialidemokratian vielä helmikuun 21 p:nä järjestämästä pogromista kommunisteja vastaan 200.000 mielenosoittajan osanotolla.

Tietenkään ei tämä joukkovaikutus ollut läheskään riittävästi järjestettyä. Mutta niiden 4½ kuukauden aikana, jotka olivat kuluneet kommunistipuolueen perustamisesta neuvostovallan muodostumiseen saakka, ei ollut mahdollisuutta tällaista jättiläismäistä, myrskyisästi kasvavaa joukkovaikutusta lujittaa järjestöllisesti edes siinäkään tapauksessa, vaikkapa meillä olisi ollut käytettävissämme määrällisesti suuremmat ja kehittyneemmät bolshevistiset työntekijäkaaderit kuin ne, jotka meillä todellisuudessa olivat. Mutta oikealla poliittisella organisatiolinjalla puolueen onnistui tälläkin lyhyellä aikajaksolla ulottaa poliittinen vaikutuksensa mitä laajimpiin joukkoihin, ainakin Budapestissa ja maakuntain teollisuuskeskuksissa. Tästä me saimme kiittää ensitilassa sitä seikkaa, että aivan perustamishetkestään alkaen Unkarin kommunistinen puolue teki itselleen selväksi, että se kykenee saamaan vaikutusta työväenluokkaan vain siinä tapauksessa, jos se kehittää agitatio- ja organisatiotyötään ensitilassa suurissa tuotantolaitoksissa ja ammattiliitoissa. Unkarin kommunistisen puolueen työ tehtaissa ja työmailla sekä ammattiliitoissa ilmeni todellakin ei yksistään päätöslauselmissa, vaan myöskin käytännöllisessä työssä.

Territoriaalisilla eli alueellisilla puoluejärjestöillä oli Unkarin kommunistipuolueessa kerrassaan mitätön osuus. Agitatio- ja organisatiotyön painopiste keskitettiin tehtaiden ja työpaikkojen puoluejärjestöihin (silloin ei niitä vielä nimitetty soluiksi). Ei kulunut ainoatakaan päivää, ei ollut ainoatakaan edes vähänkään huomattavampaa tapahtumaa, jolloin kommunistipuolueen koko agitaattorikaarti olisi laskenut ohi tilaisuuden ilmestyä tärkeimpiin tehtaisiin ja työpaikoille, kutsuakseen työläisiä taisteluun. Niinsanotut "lentävät agitaattorijoukkueet" tunkeutuivat yksinpä niihinkin laitoksiin, joihin meillä ei ollut minkäänlaisia yhteyksiä. Sitä varten he ilmestyivät tehtaiden porteille ja työn päätyttyä järjestivät "lentäviä kokouksia". Puolueen perustamisen ja proletariaatin diktatuurin pystyttämisen välisen 4½ kuukau-

tisen vallankumouksellisen taistelun aikana ei ollut ainoatakaan työväenluokan joukkoesiintymistä, jonka vaatimukset eivät olisi olleet kommunistien laatimia, joita eivät olisi johtaneet kommunistiryhmät. Puolue antoi osittaisvaatimuksille mitä suurimman merkityksen ja kykeni sitomaan nämä osittaistaistelut tunnukseen taistelusta vallasta.

Aivan perustamishetkestään alkaen kommunistipuolue pyrki syvällisesti vakiinnuttamaan vaikutuksensa ammattiliitoissa. Eivät ammattiliittobyrokraatit eikä viranomaiset kyenneet ajamaan sitä pois ammattiliitoista. Uskomattomilla ponnistuksillaan ja sitkeydellään puolue kykeni estämään ammattiliittobyrokratian hajoittamasta ammattiliittoja kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten niistä erottamisen kautta. Puoluejohdon enemmistö taisteli säälimättä vähemmistön ehdotuksia vastaan, joka myöhemmin spartakuslaisten esimerkkiin vedoten vaati boikoteerattavaksi ammattiliittoja.

Välitysremmeinä joukkotyössä olivat myöskin ne joukkojärjestöt, joita muodostui työttömäin komiteain ympärille, ammattiliittojen ja työttömien kokoontumispaikkojen yhteyteen, kuin myöskin demobilisoitujen sotilaiden ja aliupseerien järjestöissä.

Aseistettujen työläisten ja sotilaiden takana olivat mitä laajimmat työläis- ja köyhät talonpoikaisjoukot, silloin kun Unkarin porvaristo, jonka joukkopohjaksi jäi melkein yksinomaan vain sosialidemokratia, joutui kahden tulen väliin: yhdeltä puolen Ententen ultimatuumin ja toisaalta vallan valloittamiseksi taistelevan proletariaatin ristitulen väliin.

LUOKKAVOIMIEN KESKINÄISSUHTEET UNKARISSA PROLETAARISEN VALLANKUMOUKSEN AATTONA JA ALUSSA

Proletaarisen vallankumouksen puhkeamisen aattona alkoi vastavallankumous järjestäytyä, suurtilallisten ja porvariston johdolla, pääasiallisesti kommunistivastaisilla tunnuksilla, mutta osittain myöskin sosialidemokratiaa vastaan. Sodan kulussa ja sen tuloksena olivat suuret tilanomistajat ja suurporvaristo vararikkoutuneet niin poliittisesti, taloudellisesti kuin myöskin organisatoorisesti. He olivat kadottaneet suurimman osan yhteiskunnallisista yhteyksistään niihin pikkuporvarillisiin ja talonpoikaisjoukkoihin, jotka aikaisemmin olivat muodostaneet heidän joukkotukipohjansa.

Porvarillis-demokraattisen vallankumouksen alkaessa olivat porvarillista vallankumousta virallisesti johtaneeseen puolueeseen, Karolyin puolueeseen, yhdistyneet melkein kaikki vanhan Unkarin vallassaolleet ryhmittymät. Nämä ainekset olivat ryhmittymiä ilman määrättyä suuntaa ja ilman joukkoja. Neuvostovallan muodostumisen vaara, samoin kuin Karolyin hallituksen häilyminen ja vallan symboolina olleen Kansallisneuvoston voimattomuus aiheuttivat pian asteettaisen jakautumisen Karolyin puolueen sisällä. Eräs ryhmä entisiä vanhoja poliittisia toimitsijoita — kreivi Stefan Bethlen, kreivi Theodor Batthyany ja Martin Lowachi — yritti muodostaa keskittymiskohteen suurtilallisten ja suurporvariston vastavallankumouksellisten voimien kristallisoimiselle. He tahtoivat johtaa maan mahdollisimman pian perustavan kokouksen kokoontumiseen ja siten asettaa esteet vallankumouksen edelleen kehittymisen eteen. Osa upseeristosta nykyisen pääministerin Julius Hembeshin johdolla kallistui heidän kannalleen. He pyrkivät yksinomaan itselleen ot-

tamaan, niin sanoaksemme monopolisoimaan oikeuden propageerata tunnusta "Suuren Unkarin territoriaalisesta koskemattomuudesta", jota tunnusta olivat kaikki porvaripuolueet ja samoin sosialidemokratia ahkerasti levitelleet. Korkein papisto, kirkollisen vastavallankumouksen johtavana järjestönä, riensi myöskin heille avuksi. Suurtilallisten ja suurporvariston vastavallankumous ryhtyi kehittämään joukkojärjestöjään, se yritti luoda oman, omintakeisen "heräävien unkarilaisten" järjestön, jolla myöhemmin proletariaatin diktatuurin kukistumisen jälkeen, oli suuri osuutensa ja joka muodostui pääasiallisesti Ententen miehitysjoukoista karanneista virkamiesintelligenteistä, ylioppilaista ja osittain kaupunkien pikkuporvaristosta.

Kommunistinen puolue ymmärsi aikanaan Unkarin entisten hallitsijain vastavallankumouksellisen hyökkäyksen koko merkityksen. Sensijaan sosialidemokratia, niin sen ministeriöihin maatuneet jäsenet kuin koko sosialidemokraattinen johto kokonaisuudessaankin, yritti pienentää joukkojen silmissä tämän vastavallankumouksellisen liikehtimisen merkitystä, vaikkakin se oli suunnattu ei yksistään kommunisteja, mutta myöskin "demokratian liikaintoilua" vastaan. Kommunistipuolueen johdolla sosialidemokraattisen puolueen laajat joukot osallistuivat taisteluun vastavallankumouksellisia järjestöjä vastaan ja tekivät niiden kaikenlaiset joukkoesiintymiset mahdottomiksi pääkaupungissa ja teollisuuskeskuksissa.

Pikkuporvaristo myöskin oli desorganisoitu porvarillis-demokraattisen vallankumouksen syttyessä. Demokraattisen puolueen vanha johtaja Wilhelm Waszonji toisilleen vastakkaisia asenteita kannattavalla politiikallaan, kannattamalla sotaa loppuun saakka ja samalla kannattamalla Habsburgien hallitsijasukua, löi pikkuporvariston hajalle jo sodan aikana. Eräs pikkuporvarillisen intelligenssin dogmaattinen, todellisuudesta kaukana pysyttelevä, poliittisesti kokematon ryhmittymä ministeri Oskar Jazzin johdolla, oli jo yrittämäisillään järjestää kaupunkien pikkuporvariston radikaaliseksi puolueeksi. Tällöin alkoi Karolyin puolueen, radikaalien ja sosialidemokratian välillä taistelu vaikutuksesta pikkuporvaristoon, varsinkin virkamiehiin ja palveluskuntalaisiin. Tässä taistelussa pääsi pääkaupungissa voitolle sosialidemokratia, maakunnissa sensijaan sai voiton Karolyin puolue. Tämän taistelun kulussa radikaalien puolue hupeni murusiksi ja sen oli pakko julistaa itsensä hajalle juuri proletariaatin diktatuurin voiton aattona.

Karolyin puolue muodostui talonpoikaiston ylimpien ja keskikerrosten kokoontumiskohteeksi. Siihen oli pakko yhdistyä myöskin huomattavan osan virastobyrokratiasta, tuntematta silti minkäänlaista luottamusta Karolyin puolueeseen. Suurin osa intelligenssistä, joka asetti 20-miljoonaisen Unkarin pirstoamisen kreivi Karolyin syyksi, ei yksistään jo tämän vuoksi todellisuudessa tukenut hänen puoluettaan. Sen epäluottamus tätä puoluetta kohtaan kasvoi sitäkin enemmän, kun tämä puolue ei kehottanut ryhtymään päättäviin toimenpiteisiin Ententeä vastaan. Intelligenssi ei nähnyt ei tämän puolueen sisällä eikä sen takana minkäänlaista voimaa, joka yhtäältä olisi kyennyt esiintymään Unkarin koskemattomuuden puolesta Tshekkoslovakiaa, Jugoslaviaa ja Rumaniaa vastaan ja toisaalta olisi kyennyt antamaan kyllin voimakkaan vastaiskun työväenluokalle ja pitämään pystyssä kapitalismin.

Taistelussa kommunistista puo-

luetta vastaan vastavallankumous asetti suurimmat toiveensa sosialidemokratiaan. Pikkuporvariston laajat joukot, virkamieskunta ja vieläpä upseeristokin suuntasi katseensa ja pyrki sosialidemokraattiseen puolueeseen. Upseeriston alimmat ja keskirenkaat, poliisit ja santarmisto olivat järjestyneet sosialidemokraattiseen puolueeseen. Täten he yrittivät pelastaa itsensä sotavuosina kasaantuneelta joukkojen suuttumukselta, vihalta ja terrorilta. Mutta sosialidemokratian oli kokonaan heikentänyt se, että sen omien järjestöjen sisällä leimahti liekkiinsä taistelu vallankumouksen ja vastavallankumouksen välillä. Teollisuustyöläiset, maatyöläiset ja köyhin talonpoikaisto jatkoivat edelleen sosialidemokraattisten järjestöjen sisälläkin luokkataisteluaan niitä porvarillisia ja demokraattisia aineksia vastaan, joita tuli tulvimalla sosialidemokratian riveihin ja joihin sosialidemokraattinen puoluejohto nojautui. Tämä seikka heikensi kovin sosialidemokraattista puoluetta ja ammattiliittobyrokratiaa.

Tosin "vasemmisto"-sosialidemokraatit tekivät kaiken sekä mahdollisen että mahdottoman taistelussaan kommunisteja vastaan. He osallistuivat ajojahtiin ja parjaukseen kommunisteja vastaan, mutta tuona kuumana aikana he suuresti edistivät sitä, että sisäisen hajaannuksensa vuoksi sosialidemokraattinen johto kadotti vaikutuksensa joukkoihin eikä siten voinut päättävästi toimia proletaarista vallankumousta vastaan. Joukkojen painostuksesta "vasemmisto"-sosialidemokratian johtajain oli pakko julistaa, että sosialidemokraattinen puolue tulee hajottamaan perustavan kokouksen, ellei se saa siellä sosialidemokraattista enemmistöä. Tämä yhtäältä pelästytti porvariston ja toisaalta se antoi kommunistipuolueelle aseen agitatiotyölleen perustavaa kokousta vastaan, neuvostovallan puolesta. Heidän osuutenaan silloin oli osittain se, että he useissa tapauksissa vasten tahtoaankin joutuivat heikentämään vastavallankumousta ja jarruttivat sen toimintakykyä.

Unkarin porvaristo ei silloin vielä kyennyt saamaan aikaan kansainvälisiä yhteyksiä vastavallankumouksensa tukemiseksi. Ja siis kansainvälisessäkin mitassa vain sosialidemokratia oli Unkarin vastavallankumouksen ainoana toivona, pyrkiessään Unkarin territoriaaliseen koskemattomuuteen, säilyttääkseen itselleen mahdollisuuden edelleenkin yhtä ankarasti sortaa vähemmistökansallisuuksien — rumanialaisten, slovakkien, serbialaisten ja krovattien työtätekeviä joukkoja. Konferenssissa, jonka tarkoituksena oli jälleen pystyttää jaloilleen II internationaale, Unkarin sosialidemokraatit kuitenkin turhaan yrittelivät saada tovereitaan voittaneen Ententen maista "paremmin suhtautumaan demokraattiseen Unkariin".

Itävallan sosialidemokratia osoitti laajasti apuaan Unkarin vastavallankumouksellisille ei vain proletaarisen vallankumouksen voiton jälkeen, vaan jo sitä ennenkin, antaen niille oikeuden ja mahdollisuuden pakoilla sankoin joukoin Wieniin. Mutta Itävallan sosialidemokraateille oli siihen aikaan tarpeeksi puuhaa saadakseen nujerretuksi oman maansa työväenluokassa nousseen vetovoiman kohti proletaarista vallankumousta. Saksan porvaristo taas näki Unkarin porvaristossa vain valapaton, sanansa syöneen liittolaisen. Ententen porvaristo ei ollut lainkaan taipuvainen silittämään kreivi Karolyin päätä siitäkään myötätunnosta, jota hän sodan aikana oli Ententelle osoittanut, ja niin se aivan alusta alkaen kieltäytyi osoittamasta minkäänlaista tu-

kea hänelle. Naapurimaittensa (Rumanian, Tshekkoslovakian ja Jugoslavian) porvariston kanssa Unkarin porvaristo kävi ankaraa taistelua.

Teollisuusproletariaatin enemmistö kommunistipuolueen johdolla halusi sysätä veitsen kapitalismin kurkkuun, pyrki välittömästi siirtymään sosialismiin. Suurtilojen maatyöläiset ja batrakit ryhtyivät jakamaan suuria maatiloja, johon Karolyin hallitus ei mitenkään uskalla ryhtyä. Ja samaten kääpiötalouden omaavat talonpojat, köyhät ja keskivarakkaat, vieläpä huomattava osa kulakeistakin suhtautuivat suurella vihamielisyydellä suurkartanoiden omistajiin.

Porvarillinen valtiokoneisto oli kokonaan hajalla, luhistui lopullisesti. Useissa maakuntakaupungeissa työläiset poistivat väliaikaisen hallituksen komissaareja tehtävistään, heittivät virkamiehiä kaduille ja muodostivat direktorioita johtamaan vallanpitoa paikkakunnilla. Kansallisneuvosto lopetti itse kituvan olemassaolonsa. Sotavoimien uudestijärjestely Itävallan sosialidemokratian malliin, "ammattiliittoarmeijan" muotoon, raukesi kokonaan kommunistipuolueen käymän agitation ja joukkoesiintymisten vuoksi. Santarmisto ja muut aseelliset erikoisjärjestöt horjuivat vielä tilanherrain ja porvariston vastavallankumouksen sekä toisaalta kommunistien edessä tuntemansa kauhun välillä, mutta minään vakavana tukena ne eivät hallitukselle enää olleet.

Tällainen oli tilanne, kun Unkarin porvaristo joutui vaihtoehdon eteen: joko siirryttävä syrjään, luovuttava vallasta Ententen ja sen palkkakätyrien — Tshekkoslovakian, Jugoslavian ja Rumanian porvariston — hyväksi, taikka sitten luovutettava valta työväenluokalle. Sosialidemokratia, porvariston yhteiskunnallisena päätukena, joutui aivan saman pulman eteen kuin kaikki muutkin porvariston puolueet.

Tämä pakollinen valinta oli tehtävä olosuhteissa, joista Sigismund Kundfi, yksi sosialidemokraattisen puoluejohdon kaikkein huomattavimmista ja vaarallisimmista jäsenistä, sanoi:

"Hallitus oli faktillisesti jo lakannut olemasta, ja sosialidemokratia oli joutunut vaihtoehdon eteen: joko näytellä Nosken osaa taikka antautua kommunistien edessä."

Mutta Unkarin sosialidemokratia ei ottanut esittääkseen Nosken osaa suhteessa kommunistiseen puolueeseen ja vallankumouksellisiin työläisiin siitä yksinkertaisesta syystä, että silloisissa olosuhteissa sillä ei riittänyt siihen voimaa. Puuttui nimenomaan juuri järjestettyä aseellista voimaa, vaan ei suinkaan moraalista tai poliittista tahtoa esittää Nosken osaa. Ja senpä vuoksi sosialidemokratian silloin, kun porvariston eteen asettui tiukasti kysymys vallan luovuttamisesta, oli myöskin pakko hyväksyä kommunistinen platformu, jonka takana olivat ei yksistään nuori kommunistinen puolue, mutta myöskin työväenluokan laajat joukot ja huomattava osa aseellisista voimista. Kommunistisen kannan takana oli aseellinen mahti, silloin kun porvaristoa samanaikaisesti ahdisteli toisaalta vielä Ententen imperialismi.

Unkarin porvaristo, Keski-Euroopan voitetun imperialistiryhmän tukipylväs, oli jo yrittämässä uusia orientoitumistaan Ententen imperialismin puoleen, saadakseen uudelleen kohotetuksi päänsä. Mutta vastauksena tälle yritykselle oli Wiks'in nootti: Unkarin jako, valtavan osan anastaminen ei ainoastaan Unkarin porvariston vaikutusalueista, mutta myöskin madjaarien todella asuttamien laajojen alueiden ryöstäminen Unkarilta. Wiks'in noottiin Unkarin porvaristo yritti vastata "orientoitumalla

Itään", mutta hallitsevana luokkana se ei enää sitä kyennyt toteuttamaan. Sillä ei riittänyt voimia, joita siltä vaati ahdistettu asemansa puristavan Ententen imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen painostuksen välissä.

Sosialidemokraattinen puolue vastasi Wiks'in noottiin siten, että se hyväksyi Unkarin kommunistisen puolueen platformun, mikä samalla merkitsi myöskin neuvostovallan hyväksymistä uuden valtamuodon perustaksi. Unkarin sosialidemokratian myöskin oli pakko tehdä tämä käänne kahden tulen välissä: Ententen imperialismin puristamina yhdeltä puolen, ja oman puolueensa ja ammattiliittojensa jäsenten, jotka olivat kommunistisen vaikutuksen alaisina, vallankumouksellisen liikehtimisen pakottamana toiselta puolen.

Juuri tässä on syy, miksi Unkarin proletariaatti ilman aseellista kapinaa valloitti vallan ja pystytti Unkarin sosialistisen neuvostotasavallan. Mutta kuitenkin se valtasi vallan, — vaikkakin ilman aseellista kapinaa, — ei suinkaan aseitta ja ilman aseellisia taisteluja. Porvaristo ei suinkaan lahjoittanut valtaansa ilmaiseksi työväenluokalle. Sen oli pakko siirtyä syrjään valta-asemasta, kun sille ei enää jäänyt minkäänlaisia keinoja jatkaakseen taisteluaan vallasta.

MIKSI ME EMME KYENNEET KÄYTTÄMÄÄN HYVÄKSEMME VOITTOAMME?

Unkarin kommunistinen puolue ei tehnyt sitä mitä vaarallisinta virhettä, että olisi pelästyneenä kääntynyt takaisin aivan vallan kynnykseltä. Silloisessa kansainvälisessä ja sisäpoliittisessa tilanteessa olisi ollut perin typerää vastata sosialidemokratian, joka jo oli hyväksynyt kommunistien ohjelman ja antanut mahdollisuuden ottaa valta käsiimme, tekemään ehdotukseen, että me ensin odottelemme ja sitten aseistetuin käsin ryntäämme jo niinkin avoimista ovista valtaan. Tämänluontoinen vitkastelu, jota Saksan spartakuslaisten eräät johtajat, sensijaan että olisivat auttaneet valtaan astunutta Unkarin proletariaattia, suosittelivat meille jo ennen näitä tapahtumia ja niiden jälkeen ei olisi voinut saada mitään muuta tulosta aikaan kuin Unkarin kommunistisen puolueen halventamisen joukkojen silmissä.

Mutta samaan aikaan kommunistisen puolueen johtajat, ja ennen kaikkea juuri minä itse, teimme virheen ottaessamme huomattavassa määrin aivan täydestä sosialidemokraattisen puolueen johtomiesten lausunnot, kun ne sanoissa hyväksyivät kommunistien, siis proletariaatin diktatuurin ja neuvostovallan kannan. Ei voi olla epäilyäkään siitä, että neuvostovallan kukistumisen Unkarissa aiheuttivat ei ainoastaan kommunistipuolueen ja sen johtajain subjektiiviset virheet, mutta myöskin luokkavoimien keskinäissuhteet maassa ja sen ulkopuolella. Mutta aivan samoin ei voi olla epäilystäkään siitä, että luokkavoimien keskinäissuhteet maassa ja osittain kansainvälisessäkin mitassa olisi voitu muuttaa Unkarin proletariaatin ja sen vallankumouksen hyväksi, Unkarin sosialistisen neuvostotasavallan hyväksi, ellemme me olisi tehneet sitä virhettä, että yhdistyimme sosialidemokratian kanssa ja seurauksena siitä asiallisesti kieltäydyimme säilyttämästä kommunistisen puolueen itsenäisyyttä.

Tämä seikka jätti proletariaatin diktatuurin Unkarissa vaille järjestynyttä, johtavaa etujoukkoa. Tämä kohtalokas historiallinen virhe aiheutti itseensä johtoon ja vallanpitoon horjuntaa, joka edelleen taistelujen kulussa tuli kier-

tämättä ulottumaan työtätekeviin joukkoihinkin. Tähän virheeseen osoitti Lenin vuosi jälkeen sen, kun proletariaatin diktatuuri Unkarissa oli kukistunut, seuraavin mainioin sanoin:

"Sarja Itävallan kommunistisen puolueen pää-äänenkannattajassa "Punalipussa" ("Die Rote Fahne". Wien) julkaistuja artikkeleja on paljastanut yhden tämän tappion pääsyistä: "sosialistien" petoksen, kun he sanoissa siirtyivät Bela Kunin puolelle ja julistivat itsensä kommunisteiksi, mutta käytännössä eivät toteuttaneet proletariaatin diktatuurin edellyttämää politiikkaa, vaan horjuivat, pelkäsivät, pötkivät porvariston puolelle, osaksi suoraan saboteerasivat proletaarista vallankumousta ja kavalsivat sen. Unkarin neuvostotasavaltaa ympäröineet imperialismin yleismaailmallisesti mahtavat rosvovallat (t.s. Englannin, Ranskan y.m. maiden porvarilliset hallitukset), osasivat tietenkin käyttää hyväkseen näitä Unkarissa valtaa pitäneen hallituksen sisällä ilmeneviä horjumisia ja petomaisesti tukahduttivat sen rumanialaisten pyövelien käsillä.

Epäilemättä osa Unkarin sosialisteista **vilpittömästi** siirtyi Bela Kunin puolelle ja vilpittömästi julisti itsensä kommunisteiksi. Mutta asian ydin ei siitä lainkaan muutu: henkilö, joka on "vilpittömästi" julistanut itsensä kommunistiksi, mutta joka käytännössä säälimättömän, lujan järkähtämättömän päättävän, itseuhrautuvan rohkean ja sankarillisen politiikan (ja vain tällainen politiikka vastaa proletariaatin diktatuurin tunnustamista) asemesta horjuu ja epäröi, tällainen henkilö selkärangattomuudellaan, horjumisellaan, epäröimisellään ja pelkuruudellaan tekee samanlaisen petoksen kuin suoranainen petturikin"[1]).

Unkarin kommunistisen puolueen johtajat (ennen kaikkea se osa heistä, joka ennen puolueen perustamista kävi Neuvosto-Venäjällä läpi edes bolshevismin koulun ensiasteen), horjumatta asettuivat itsenäisen kommunistipuolueen perustamisen kannalle ja tekivät pesäeron niin oikeisto- kuin "vasemmistolaisistakin" sosialidemokraateista. Tässä suhteessa me jo sodan aikana erosimme luxemburgilaisista, jotka eivät jaksaneet käsittää, että on välttämättä tehtävä pesäero sosialidemokratiasta ja luotava Kommunistinen Internationale. Mutta kun meille asettui käytännöllisesti tehtäväksemme uuden tilanteen oloissa toteuttaa periaatteellisesti oikeata kantaamme, niin me emme kyenneetkään johdonmukaisesti, marxilaisesti, leniniläisesti toteuttamaan tätä bolshevistista politiikkaa, vastapainona sosialidemokratian ehdotukseen, että yhdistettäisiin molemmat puolueet.

Kommunistinen puolue ja sen johto muodostuivat varsin sekalaisista aineksista. Osa riensi ilomielin yhdistymään sosialidemokratian kanssa, koska tämä samainen osa oli vastustanut kommunistisen puolueen perustamistakin, toivoen vielä, että heidän onnistuu "parantaa" sosialidemokratia, taikka sitten katsoen itsenäisen kommunistipuolueen perustamisen vielä ennenaikaiseksi. Toinen osa piti lähtökohtana erilaisia "syndikalistisia" käsitteitä, ollen sitä mieltä, että kommunistipuolue ei ole lainkaan tarpeellinen, kun vain saadaan aikaan proletariaatin yhtenäisyys neuvostojen puitteissa. Löytyipä sellaisiakin, jotka myöhemmin tuomitsivat yhdistymisen, ennen kaikkea sillä perusteella, että ei muka olisi pitänyt tällaisissa oloissa tarttua valtaan. Käytännöllisesti me, ja ennen kaikkea henkilökohtaisesti minä itse, hyväksyessämme sosialidemokraattien ehdotuksen yhdistymisestä, lähdimme harkinnoissamme siitä väärästä, epämarxilaisesta taktillisesta olettamuksesta, että yhtyminen jo Itä-Galiziaan etenevien Neuvosto-Venäjän Punaisen armeijan joukkojen kanssa (maaliskuun 18 p:nä nimittäin tiedotettiin radioteitse, että Neuvostovallan Punaisen armeijan etujoukot ovat vallanneet Tarnopolin) antaa mahdollisuuden eristää ne kaikkein epäluotetuimmat sosialidemokraattiset johtajat, jotka eivät olleet vielä siirtyneet syrjään molempien puolueiden yh-

[1]) **Lenin,** kootut teokset, 3:s painos, XXV nide, siv. 32—33.

distyessä, kuten oikeistolaiset tekivät. Tämä taktiikka ei ollut marxilaista, ei leniniläistä siksi, että se ei rakentunut tosiasiain pohjalle, vaan mahdollisuuksille, jotka olisivat kyllä voineet toteutua, mutta voivat jäädä toteutumattakin, kuten sitten käytännössä kävikin. Joka tapauksessa, siinä, että yhdistyttiin sosialidemokratian kanssa, ilmenivät vielä nuoren kommunistijohtajain kaartin, joka ei ollut riittävällä poliittisella kokemuksella aseistettu, ei teoreettisesti eikä periaatteellisesti vielä kyllin luja, horjumiset. Tämä horjuminen oli ensitilassa seurausta siitä, että johto ei loppuun saakka harkinnut eikä käsittänyt keskustalaisuuden osuutta.

Myöskin muut virheemme, ennen kaikkea virheemme agraarikysymyksessä, vaikuttivat siihen, että Unkarin sosialistinen neuvostotasavalta ei kyennyt pysymään pystyssä eikä antamaan torjuvaa vastaiskua sille sotilaalliselle ylivoimalla, jonka Entente sitä vastaan lähetti. Kuitenkin, ratkaiseva virhe; joka ei antanut meille mahdollisuutta muuttaa luokkavoimain keskinäissuhteita — kansainvälisessä ja maassa tapahtuvassa taistelussa vallankumousta vastaan — Unkarin proletariaatin hyväksi, oli siinä, että me emme käyttäneet hyväksemme saamaamme voittoa sosialidemokratiasta, vallataksemme siltä joukot. Yhdistyneen puolueen sisällä, neuvostohallituksen sisällä, koko sen 4 ½ kuukautisen olemassaolon ajan oli hetkeksikään taukoamatta käynnissä ankara yhtämittainen taistelu. Kommunistit, kommunistisen puolueen johtajat, kyllä kaikki enemmän tai vähemmän täyttivät osuutensa tässä taistelussa sosialidemokraattisia johtajia vastaan. Mutta sosialidemokratian äärimmäisen "vasemmisto"-siiven johtajat, muutamia harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, joista on ennen kaikkea mainittava tov. Eugen Varga, jatkoivat edelleen neuvostovallan oloissakin omaa peliään. He muodostuivatkin monissa suhteissa pääesteiksi, jotka estivät kommunisteja eristämästä kaikkein horjuvampia, kaikkein vihamielisimpiä sosialidemokraattisia johtajia. Muutamat heistä, kuten sosialidemokraattisten johtomiesten päiväkirjat myöhemmin ovat paljastaneet, osallistuivat salaliittoihinkin, joiden tarkoituksena oli väkivaltaisesti poistaa kommunistit hallituksesta. Kun siten tämän yhdistyneen puolueen edustajakokouksen kokoontuessa asia meni melkein hajaannukseen saakka kommunistien ja sosialidemokraattien välillä, niin juuri nämä "vasemmisto"-ainekset kavalsivat kommunistit, asettuivat "yhtenäisyyden" kannalle ja siten asiallisesti siirtyivät oikeisto-sosialidemokraattien puolelle. Vaikka me emme olleetkaan sosialidemokratian vankeina emmekä tätä "yhtenäisyyttä" katsoneet miksikään todelliseksi yhtenäisyydeksi, niin kuitenkin meillä, kommunisteilla, oli sellaisia harhaluuloja, että me muka onnistumme vielä vakaumukseen vaikuttamisen metoodeilla poistamaan keskustalaisten horjumiset ja vetämään heidät puolellemme.

Virheittemme pääsyynä oli se, ettei ymmärretty sosialidemokratian osuutta. Kysymyksessä sosialidemokratian historiallisesta osuudesta me, unkarilaiset kommunistit, emme ennen kaikkea ymmärtäneet sitä, että sosialidemokratia on demokraattisen vastavallankumouksen johtaja, vastapainoksi proletariaatin diktatuurille.

Tämän osuutensa sosialidemokratia täytti kaikilla keinoin myöskin proletariaatin diktatuurin aikana Unkarissa. Se ilmeni ennen kaikkea siinä, että sosialidemokraattiset johtajat ottivat porvariston suojelukseensa kaikilta prole-

tariaatin diktatuurin vainotoimenpiteiltä. Kansankomissaarien neuvostosta alkaen kaikissa muissakin neuvostoelimissä aina kyläneuvostoihin saakka johtavat sosialidemokraatit tekivät yhtämittaisesti myyräntyötään. Ja tätä vastavallankumouksellista työtä tehtiin "diktatuurin lievemmin toteuttamisen" tunnuksella. Mutta ei ainoastaan johtavien neuvostoelinten sisällä, vaan julkisestikin sosialidemokraatit esiintyivät tiukkoja kommunistisia metodeja vastaan proletariaatin diktatuurin toteuttamisessa, julistaen, että pakkoluovuttajain pakkoluovuttaminen jo asiallisesti merkitsee luokkien likvidoimista.

Vieläkin vaarallisempaa oli sosialidemokraattisten johtajain käymä tappiomielialan propaganda. Joka päivä he totesivat, että ei muka tullutkaan kansainväliseltä proletariaatilta apua voittoon päättyneiden vallankumousten muodossa, valtiollisen tuen muodossa proletariaatin diktatuurin maiden taholta. Eräät sosialidemokraateista, varsinkin Sigismund Kundfi, josta sittemmin tuli eräs austromarxilaisuuden johtavimpia teoreetikoita, avoimesti agiteerasivat puolustussotaa vastaan, jota Unkarin neuvostotasavallan taholta valmisteltiin, hyökkäävää kansainvälistä imperialismia vastaan. Kundfi soimasi kommunisteja siitä, että he muka haluavat tyrkyttää Unkarin proletariaatille "Messiaan osaa", koska Unkarin proletaarit käyvät vallankumouksellista sotaa ei yksin itsensä, vaan Europan proletariaatin vapauttamisen puolesta ja vielä saamatta edes minkäänlaista tukea kaikkien maiden proletaarien taholta. Salaisesti, selän takana tätä tappiomielialojen propagandaa harjoittivat muutkin sosialidemokraatit eikä suinkaan viimeisimpänä itse Punaisen armeijan ylipäällikkö Wilhelm Bem (joka myöhemmin syrjäytettiin tehtävästään). Tosiasiallisesti sosialidemokratian johtajat solmivat johtavien porvaripiirien kanssa "sopimuksia keskinäisistä tapauksista", keskinäisistä vakuuksista. He, sosialidemokraatit, kaikilla käytettävissään olevilla keinoilla suojelivat huomattavimpia porvariston poliittisia toimihenkilöitä, voidakseen siinä tapuksessa, jos neuvostot kukistuvat, saada suojaa näiden porvarillisten politiikkojen, pankkiirien, tilanherrain ja tehtailijoiden taholta.

Kun sitten kesäkuun 24 p:nä "kansallisen sosialidemokratian" tunnuksella tapahtui suuri aseellinen esiintyminen vastavallankumouksen taholta, niin eräät sosialidemokratian johtajista eivät olleet halukkaita julkisesti sanoutumaan irti tuosta vastavallankumouksellisesta kapinayrityksestä. Tämä sosialidemokratian asenne demokraattisen vastavallankumouksen johtajana, kruunautui neuvostollisen diktatuurin kukistumisen jälkeen tunnuksella "Syyllisten tulee kärsiä ansaitsemansa rangaistus". Tämä sosialidemokraattien heittämä tunnus oli signaalina mitä raivokkaimman valkoisen terrorin valloilleen laskemiselle Unkarissa.

Ja juuri tätä sosialidemokratian osuutta me emme proletariaatin diktatuurin aikana Unkarissa vielä kaikessa syvyydessään käsittäneet. Me luulimme, että kykenemme tempaamaan ellemme kaikkia niin ainakin suurimman osan sosialidemokraattisista johtajista vallankumouksen kannalle. Se oli mitä suurin virheemme, jota emme enää kyenneet korjaamaan. Ja siinä onkin yksi Unkarin vallankumouksen suurimmista opetuksista, ei kylläkään ainoa opetus.

Me ryhdyimme, joskin myöhästyneinä, kehittämään liikettä kommunistisen puolueen vanhojen ja varmojen kannattajain salateitä ja laittomasti yhdistämiseksi sekä uusien laajojen jäsenkaaderien

luomiseksi uudelle kommunistiselle puolueelle. Tässä työssämme meitä tutkivat ei ainoastaan vaikutusvaltaisimmat vanhat kommunistit, vaan myöskin koko joukko työläisjohtajia, jotka vasta maaliskuun 21 p:n jälkeen olivat omaksuneet kommunistisen kannan. Tätä paljon lupaavaa yritettä ei onnistuttu suorittamaan loppuun saakka vain sen vuoksi, kun proletariaatin diktatuuri kukistui.

Opetuksena, jonka Unkarin kommunistisen puolueen ja Unkarin sosialistisen neuvostotasavallan taistelu antaa maailman proletariaatille, on ennen kaikkea se, että oikein arvioidaan kommunistisen puolueen osuus ja paljastetaan sosialidemokratian historiallinen tehtävä. Lenin ja Kommunistinen Internationale ovat saattaneet tämän opetuksen koko maailman proletariaatin tietoisuuteen.

Mutta on käytettävä hyväksi sen antamat muutkin opetukset, varsinkin ne, joita saatiin joukkotaisteluissa vallasta.

Kaikki nämä opetukset Unkarin kommunistinen puolue säilyttää muistissaan ja käyttää niitä hyväkseen taistelussaan. Näiden kokemusten opettamana, pitkäaikaisen taistelun jälkeen ja likvidoituaan turmiolliset fraktiokiistat työtätekevien keskuudessa, se laskee yhäti syvemmälle juurensa, yhäti laajemmalle ulottaa vaikutuksensa Unkarin proletariaatin laajoihin joukkoihin. Jälleen Unkarin työtätekevien joukkojen johdossa kulkee meidän puolueemme, puolue, jolla on mainehikas menneisyys, täynnä taistelua oleva nykyisyys ja edessään rikas tulevaisuus.

KATSAUKSIA

JAPANIN ASEISTUS

Kuluneiden kolmen viimeisen vuoden aikana Japani on määrätietoisesti ja voimaperäisesti valmistautunut suureen sotaan. Määrätietoisuus ilmenee siinä, että Japanin sotilasjohto pitää kiinteästi kiinni siitä perusajatuksesta, että tulevan sodan Japani tulee käymään Aasian mantereella ja Tyynen valtameren suunnattomilla aallokoilla. Voimaperäisyys ilmenee siinä, että valtakunnan kireistä finansseista huolimatta tosiasiallisesti kaikki huomio ja kaikki varat kiinnitetään sotalaitoksen kunnostamiseen ja sodan valmisteluun, jota tosiaankin suoritetaan kuumeisella kiireellä ja suuressa mittakaavassa.

Vuonna 1931 Japani aloitti sodan Kiinaa vastaan valloittaen Mandshurian. Seurauksena oli suhteiden huononeminen muihin valtioihin. Vedoten tähän, suhteiden huononemiseen ja lähestyvän suuren sodan perspektiiviin Japanin sotilasjohdon onnistui saada aikaan jyrkkä muutos valtakunnan finanssi- ja sotalaitospolitiikassa. Vuodesta 1932 alkaa Japanissa armeijan aseistuksen uudistaminen ja sotalaitoksen uudelleen järjestäminen. Siihen asti Japanin armeija oli likipitäen sillä tasolla, millä eurooppalaiset armeijat olivat maailmansodan päättyessä. Vuosina 1932 ja 1933 suoritettiin Japanissa armeijan uudelleen järjestelyn valmistelu laajassa mitassa. Kokeiltiin uusia taisteluvälineitä (etupäässä ulkovaltioiden armeijoissa käytännössä olevia). Samaan aikaan suoritettiin sotatarvetehtaiden rekonstruointi ja rakennettiin nopeasti uusia tehtaita tarkoituksella saada varustetuksi armeija kotimaista valmistetta olevilla uusilla taisteluvälineillä.

Tämän valmistelun tuloksena on, että v. 1934 Japanin sotatarveteollisuus varustaa armeijan riittävässä määrin kotimaisilla tankeilla, panssariautoilla, kuorma-autoilla, nykyaikaisilla ampuma-aseilla, kemian taisteluvälineillä y.m.s. Armeijan uudelleen järjestely ja aseistuksen uusiminen alkoi viime vuoden puolivälissä. Suunnitelman

mukaan sen tulee päättyä vuoden 1934 lopussa. Tämän suunnitelman toteuttaminen merkitsee, että Japanin armeija kohoaa teknillisessä suhteessa nykyaikaisten imperialistiarmeijain eturiviin. Seuraavat numerotiedot Japanin armeijan lukumäärästä antavat kuvan armeijasta vuoden 1934 alussa. Tämän vuoden kuluessa suoritetaan armeijassa vielä joitakin muutoksia, joiden tarkoituksena on armeijan teknillisen voiman lujittaminen.

Japanin armeijan lukumäärä on 280.000 miestä. Jalkaväkeä on 70 rykmenttiä (niistä neljä kaartinrykmenttiä). Rykmentissä on kolme pataljoonaa. Tämän lisäksi on Formosa-saarella kaksirykmenttinen brigadi ja Mandshurian rautatiepuolustuksessa kolme kuusipataljoonaista brigadia.

Ratsuväkeä on neljä brigadia strategista ratsuväkeä (kaksi rykmenttiä kussakin) ja 17 ratsurykmenttiä jalkaväkidivisioissa (yksi rykmentti kussakin divisiassa).

Tykistöä on Japanin armeijassa: kevyttä kenttätykistöä 15 rykmenttiä, vuoristotykistöä neljä rykmenttiä, ratsutykistöä 2—3 divisioonaa, raskasta kenttätykistöä 4 kaksirykmenttistä brigadia, piiritys- ja linnoitustykistöä kolme rykmenttiä ja 8 erillistä divisioonaa, ilmatorjuntatykistöä yksi rykmentti ja kaksi erillistä joukko-osastoa.

Panssari- ja tankkijoukkoja on kolme tankkirykmenttiä (niistä kaksi on Japanissa ja yksi Mandshuriassa). Rykmenteissä on kolme pataljoonaa. Kussakin rykmentissä on 150—170 tankkia. Panssariautot on yhdistetty joukko-osastoiksi, joissa kaikkiaan on noin 250 autoa. Suurin osa näistä joukko-osastoista sijaitsee tällä erää Mandshuriassa.

Pioneerijoukkoja on 17 pataljoonaa, yhteysjoukkoja kaksi rykmenttiä ja sitäpaitsi kussakin jalkaväkidivisiassa omat yhteysosastonsa, rautatiejoukkoja on kaksi rykmenttiä, kemian joukko-osastoja — sotakemian koulu, kuormastoa — 17 kuormastopataljoonaa ja autokomppaniaa, yksi kussakin divisiassa.

Jalkaväkidivisiassa on neljä jalkaväkirykmenttiä, yksi ratsuväkirykmentti, yksi kevyt kenttätykistörykmentti, yksi pioneeripataljoona, yksi kuormastopataljoona ja yksi autokuormastokomppania. Kaikkiaan on rauhan aikana divisiassa 10.000 miestä, sodan aikana 20.000.

Ilmailuvoimiin kuuluu kahdeksan ilmailurykmenttiä, sitä paitsi muodostelun alaisena on tällä hetkellä kolme rykmenttiä.

Seuraavassa taulukossa esitämme japanilaisen vuoden 1932 ja vuoden 1934 jalkaväkidivisian aseistuksen.

	Vuoden 1932 divisia	Vuoden 1934 divisia
Kevyitä konekivääreitä	288	432
Raskaita konekivääreitä	48	96
Pataljoonantykkejä	16	48
Rykmenttitykkejä	0	16
Divisian tykistöä: tykkejä ...	36	36
haupitseja...	0	12

Jalkaväen aseistukseen nähden on huomattava, että se osaksi varustetaan automaattisilla kivääreillä, missä määrin, ei ole tiedossamme.

Ilmailuvoimia ja panssarivoimia oli v. 1932 alussa: tankkeja 120—140, panssariautoja 80—100, lentokoneita (maa- ja merikoneita) 1.100. Vuoden 1934 alussa sen sijaan oli tankkeja 700—750, panssariautoja 250—300 ja lentokoneita 2.000—2.100. Vuonna 1932 Japanin armeijan tankit, panssariautot ja lentokoneet olivat vanhanmallisia, vuonna 1934 ne sen sijaan ovat nykyaikaista mallia, ja sitäpaitsi ne valmistetaan kotimaisissa tehtaissa.

Japanin armeija komplektoidaan territoriaalisesti. Maa on jaettu 14 divisiapiiriin, joista jokainen vuorostaan jakautuu neljään rykmenttipiiriin. Territoriaalisysteemi ja väestön tiheys takaavat armeijan nopean mobilisoinnin. Eksterritoriaalisesti komplektoidaan kaartin divisia, Formosa-saaren brigadi ja kaksi Koreaan majoitettua divisiaa sekä erikoisjoukko-osastot. Kutsuntaikä on 20 vuotta, kutsunnan alaisia ovat vain japanilaiset. Vuosittainen kutsunnanalainen määrä on 650.000, armeijaan sen sijaan otetaan vain n. 120.000, loput jäävät reserviin. Sodan aikana armeijan lukumäärä nousee noin kahteen miljoonaan. Aliupseeri- ja upseerijoukko komplektoidaan huolellisesti luotettavista aineksista. Tokion sotakoulu päästää vuosittain 340 upseeria.

Sota- ja meriministeriöiden määrärahat ovat vuodesta vuoteen nousseet siinä määrin, että ne v. 1934 muodostavat 41 % valtion menoista (v. 1929 28,5 %).

Vuoteen 1931 asti Japanin armeija oli mekanisoinnissa hyvin takapajulla. Mainittuna vuonna armeijassa oli kaikkiaan 100 vanhanmallista tankkia. Ensi aikoina Mandshurian hyökkäyksen jälkeen Japani osti ulkomailta uusia tankkeja, mutta pian otettiin käytäntöön japanilainen tankkimalli "89" ja vuodesta 1932 alkoi näiden tankkien joukkotuotanto. Samoihin aikoihin otettiin käytäntöön myös pikkutankki (japanilaista konstruointia) ja (joku aika sitten) japanilainen kolmiakselinen panssariauto.

Tankkijoukkojen varsinainen organisointi Japanissa alkoi v. 1932. Tankkirykmentti Kurumissa järjestettiin vasta viime elokuussa eikä sen organisatio ole tarkemmin tiedossa. Siinä on luultavasti kolme pataljoonaa, kussakin kolme komppaniaa. Komppaniassa on kolme joukkuetta, viisi tankkia kussakin. Tankkirykmentti Narasinossa muodostettiin viime lokakuussa ja on se kokoonpanoltaan samanlainen kuin edellinenkin. Mandshuriassa järjestetään tällä erää kolmatta tankkirykmenttiä.

Erilaisista käytännössä olevista tankkimalleista esittelemme seuraavat: Pieni tankki "92", japanilaista valmistetta, paino 3 tonnia, panssari 8 mm., moottori 45 hv., suurin nopeus 45—50 km/t., aseistus 1 konekivääri, miehistö 3 henkilöä. Tankki "89", japanilaista valmistetta, moottori 100 hv., suurin nopeus 30 km/t., aseistus yksi 37-mm tykki ja kaksi konekivääriä, panssari 15—17 mm., miehistö 4 miestä. Tankki "91", paino 18 tonnia, moottori 150 hv., suurin nopeus 25 km/t., aseistus yksi 75-mm tykki ja kolme konekivääriä, miehistö 5 miestä, panssari 20—24 mm. Japanissa on kokeiltu myöskin tankkia, jota voi ohjata telemekaniikan avulla. Kun kolmi- ja neliakseliset panssariautot ovat osoittautuneet kelvottomiksi Mandshurian tiettömällä sotanäyttämöllä aikoo Japanin armeija ottaa käytäntöön pyörien asemesta ketjuilla varustetut autot.

Varsinaisia motorisoituja joukko-osastoja ei Japanin armeijassa vielä tällä erää ole. Mandshuriassa toimineet motorisoidut joukko-osastot olivat väliaikaisia. Sen sijaan varustelualalla on paljon kuorma-autoja, Mandshuriassa kussakin divisiassa 60—75 (niistä puolet kolmiakselisia).

Kaikkiaan on Japanin armeijassa rauhan aikana noin 200 tykistöpatteria, niistä kolmannes raskasta kenttätykistöä. Tykkejä on armeijassa käytännössä kaikkiaan 800, niistä 290 raskaita. Sitä paitsi on paikallisen ilmatorjunnan hallussa 200 tykkiä. Sodan aikana tykkien lukumäärä suurenee. Kaateriarmeijakuntaan kuuluu (sodan aikana) 135 kevyttä tykistöpatteria. Kaikkiaan on armeijassa (sodan aikana) noin 2.000 tykkiä.

Pataljoonatykistö on varustettu 37-mm tykeillä ja 72-mm miinanheittäjällä. Ensinmainitun asemesta otetaan nykyisin käytäntöön suurempaa kaliberia oleva tykki, viimeksimainitun asemesta 81-mm Stocks-Brandtin miinanheittäjä (samaa mallia mikä on Suomen armeijassa). Miinanheittäjän paino on 58 kg., kantavuus 1.200 ja 3.000 m., ammuksen paino 3,5 ja 6,5 kg.

Vuoristotykistössä on käytännössä Kruppin 75-mm tykki (kantavuus 6.500 ja 5.100 m., ammukset 6.4 ja 6.8 kg., alkunopeus 345 m/s., paino 521 kg.).

Kevyt kenttätykistö on varustettu erilaisilla eurooppalaisista (Krupp) malleista modernisoiduilla 75-mm tykeillä, kantavuus 12—13 km. Sitäpaitsi Japani osti Ranskasta joku aika sitten 75-mm Schneiderin tykkejä, kantavuus 14.500 m.

Divisiain tykistörykmenteissä on 105-mm kenttähaupitsi, kantavuus 12 km., ammuksen paino 14 kg. Sitäpaitsi on käytännössä myöskin 120-mm ja 150-mm haupitsit, joista kauaskantoisimmalla on kantavuus 8.000 m.

Armeijatykistössä on 105-mm ja 155-mm tykit ja 240-mm haupitsi. Ilmatorjuntatykistössä on 75-mm ja 105-mm tykit, kantavuus (zeniittiin) 9.000 ja 12.000 m.

Kenttä- ja raskas tykistö on miltei kokonaan varustettu mekanisoidulla vetovoimalla. Samoin pyrkii Japanin armeija motorisoimaan kevyenkin tykistön.

Japanilla on useita suuria tykkitehtaita. Esimerkkinä mainitsemme Osakassa olevan tehtaan (50.000 työläistä). Viime aikoina osallistuu Japanin sotatarveteollisuuden rakentamiseen tunnettu englantilainen firma Wickers-Armstrong.

Tykistön varustustransportti voi kuljettaa pattereille päivittäin ammuksia: 75-mm

— 200, 105-mm — 100, 155-mm — 100, 240-mm — 50 ja ilmatorjuntatykistölle — 200 ammusta kutakin tykkiä kohti.

Komplektiin kuuluu (divisiain tykkipattereissa) granaatteja 50 %, shrapnelleja 25 % ja kemiallisia ammuksia 25 %.

Japanin armeijassa pidetään jalkaväkeä perusaselajina. Jalkaväkirykmenttiin kuuluu kolme pataljoonaa ja tykistöpatteri sekä esikunta. Esikunta jakautuu seuraaviin osastoihin: talousosasto, yhteysjoukkue, sanitääriosasto, klubi ja kuormasto. Kussakin pataljoonassa on viisi komppaniaa, niistä yksi konekiväärikomppania, sekä pataljoonatykistö. Pataljoonantykistössä on kaksi tulijoukkuetta ja yksi ammusjoukkue. Pataljoonan esikuntaan kuuluu yhteysosasto ja kuormasto. Kullakin komppanialla on myöskin esikuntansa. Komppaniaan kuuluu kolme joukkuetta, joukkueeseen neljä ampuja- ja kaksi kevytkonekivääriosastoa. Konekiväärikomppaniaan kuuluu kolme joukkuetta, niistä yksi patruunajoukkue.

Kaikkiaan on rykmentissä 3340 miestä, niistä 109 upseeria. Aseistus: 2794 kivääriä, 216 automaattikivääriä, 72 kevyttä konekivääriä, (lähiaikoina mahdollisesti lukumäärä nousee 108:aan), 24 raskasta konekivääriä, 72 granaatinheittäjää, 6 37-mm tykkiä, 6 72-mm mortirkaa ja 4 75-mm tykkiä. Rykmentillä on 354 hevosta, yksi henkilöauto ja kaksi kuorma-autoa.

Japanilainen divisia on suurempi kuin eurooppalaiset divisiat. Siihen kuuluu kaksi jalkaväkibrigadia, kummassakin kaksi rykmenttiä, tykistörykmentti, ratsuväkirykmentti (kolme eskadroonaa, niistä yksi konekiväärieskadroona), pioneeripataljoona (kolme komppaniaa, niistä yksi siltakomppania), kuormastopataljoona (viisi komppaniaa ja auto-osasto) sekä esikunta, jonka alaisina mm on erikoisjoukko-osastot kemian ja yhteyspalveluksen alalla sekä santarmiosasto. Kaikkiaan on divisiassa 20.000 miestä. Sodan aikana 4—5 divisiaa yhdistetään armeijakunnaksi.

Seuraavissa taulukoissa esitämme, pitäen lähtökohtana Japanin armeijan taisteluohjesääntöjä, montako konekivääriä ja tykkiä tulee kutakin rintamakilometriä kohti eri taistelutilanteissa divisian rintamaosalla.

	Koko rintamalla keskimäärin	Rintaman tiheimmällä osalla
Kohtaustaistelussa: (rintama 9—10 km)		
Kevyitä konekivääreitä	43,2	81
Raskaita konekivääreitä	9,6	18
Pataljoonan- ja rykmentintykistöä	7,1	12
Divisian ja armeijan tykistöä	6,0	9
Hyökkäyksessä: (rintama 10—11 km)		
Kevyitä konekivääreitä	30,0	72
Raskaita konekivääreitä	6,7	16
Pataljoonan- ja rykmentintykistöä	4,3	10
Divisian ja armeijan tykistöä	5	16
Puolustuksessa: (rintama 10—14 km)		
Kevyitä konekivääreitä	23	36
Raskaita konekivääreitä	5	8
Pataljoona- ja rykmentintykistöä	3,4	5
Divisian tykistöä	4,3	14

Käsittelemme Japanin armeijan taisteluohjesääntöjen mukaan lyhyesti sen taktiikkaa.

Jalkaväki jää edelleenkin, huolimatta teknillisten voimien kehityksestä, tärkeimmäksi aselajiksi. Tekniikan kehitys on lisännyt jalkaväen liikuntakykyä ja itsenäisyyttä. Jalkaväen taistelutaidon perustana on sen kyky arvioida tilanne ja pystyä minimaalisilla miehistötappioilla saavuttamaan voiton.

Jalkaväkirykmentti toimii aina itsenäisesti taisteluyksikkönä ja ratkaisee itsenäisesti sille asetetut tehtävät. Ennen taistelun alkua rykmentin komentaja laatii yhdessä tykistökomentajan kanssa yksityiskohtaisen taistelusuunnitelman, jossa on tarkoin laskettu ammusten määrä ja muut pienimmätkin yksityisseikat. Rykmentin normaalinen hyökkäysrintaman leveys on 1,5 — 2 km..

Jalkaväkidivisia jakautuu marssilla tavallisimmin kahteen kolonnaan. Yhdessä kolonnassa on noin kolme neljännestä divisiasta, toisessa yksi jalkaväkirykmentti ja tykistödivisiona. Päävoimain etuvartiojoukkoon kuuluu tavallisesti jalkaväkirykmentti ja tykistödivisiona. Marssit suoritetaan tavallisimmin öiseen aikaan.

Kohtaustaistelussa divisian etuvartiojoukko (rykmentti) toimii päättävästi ja nopeasti. Jos divisian komentaja syystä tai toisesta ei ehdi antaa taistelumääräystä, on

etuvartiojoukon komentaja velvollinen itsenäisesti suorittamaan ratkaisun ja siirtymään hyökkäykseen. Divisian päävoimien on siinä tapauksessa mahdollisimman nopeasti saavuttava taistelukentälle. Kohtaustaistelussa on tykistön hallinta keskitetty. Reserviin jätetään tavallisesti yksi jalkaväkirykmentti.

Divisian hyökätessä pysähtynyttä vihollista vastaan sekä jalkaväki että tykistö lähenee mahdollisimman lähelle vihollista. Läheneminen suoritetaan tavallisesti öiseen aikaan, jotta aamun sarastaessa voidaan siirtyä heti hyökkäykseen. Hyökkäys alkaa tykistövalmistuksella. Rynnäkön edellä lasketaan tavallisesti savuverho. Tykistön hallinta on keskitetty. Reserviin jätetään tavallisesti jalkaväkirykmentti. Vihollisen puolustusaseman murtamisen jälkeen jatkuu tarmokas taistelu vihollisen takaa-ajamiseksi. Tässä tarkoituksessa divisian komentaja on velvollinen muodostamaan erikoiset "takaa-ajo-osastot", joihin tavallisesti kuuluu ratsuväkeä, tykistöä ja autoilla varustettuja pioneereja.

Divisian siirtyessä puolustukseen muodostetaan vain yksi puolustuslinja. Japanin sotilasjohdon mielestä useampien puolustuslinjojen varustaminen on epätarkoituksenmukaista. Ensiksikin se vaatii puolustuslinjojen valmistamisen aikana voimien hajoittamista ja toiseksi se vaikuttaa moraalisesti joukkoihin epäedullisesti. Siksi japanilaisten mielestä useampien kuin yhden puolustuslinjan omaava joukko-osasto on ehdottomasti tuhon omaksi tuomittu. Puolustuslinjan syvyys on tavattoman vähäinen: kaikki joukko-osastot, sekä jalkaväki että tykistö, ovat ikäänkuin työnnetyt aivan kiinni etumaiseen tulilinjaan tarkoituksella mahdollisimman helposti siirtyä vastahyökkäykseen. Reservi pyritään puolustuksessa varaamaan suuri.

Japanin armeija on kouluutettu hyökkäyksen hengessä. Hyökkäykseen tulee pyrkiä siirtymään kaikissa taistelutilanteissa. Suuri merkitys annetaan poliittis--moraalisille tekijöille. Niinpä esimerkiksi tykistötulen on oltava viholliselle ennakolta arvaamaton, äkillinen ja riittävän massiivinen. Vain sellainen tykistötuli voi saada aikaan tarpeellisen moraalisen vaikutuksen. Sitä paitsi japanilaisten mielestä ei ammuksiakaan riitä betoni- ym varustusten tuhoamiseen, ja siksi on ensi tilalla ammunta eläviin maaleihin.

O. V.

TOIMITUSKOLLEGIO: **J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko**

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо

Jätetty kirjapainoon 10/VII kirj. painettavaksi 19/VII—34

Ленгорлит № 20270. 3 п. л. Кол. зн. 181.500 ф.б. 82 x 110. Тираж 1.450 экз. Заказ № 1900

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

ÄSKETTÄIN ON ILMESTYNYT

M. N. POKROVSKIN

VENÄJÄN HISTORIA III osa

Teos käsittää Venäjän historian kahdennellakymmenennellä vuosisadalla, t. s. v.v. 1896—1906. Liitteinä tekijän artikkeli „Venäjän feodalismista, itsevaltiuden synnystä ja luonteesta Venäjällä“ sekä tekijän v. 1930 pitämä puhe „Työväenluokan rooli vuoden 1905 vallankumouksessa“. Sivuja 316, hinta 2:35, kannet 45 kop.

AIKAISEMMIN ON SAMALTA TEKIJÄLTÄ ILMESTYNYT

VENÄJÄN HISTORIA I ja II osa

Teoksen näissä osissa esitellään lyhyin piirtein Venäjän koko aikaisempi historia 1890-luvulle saakka. Liitteenä: „Kuinka ja kuka kirjoitti Venäjän historian ennen marxilaisia“ sekä M. N. Pokrovskin lyhyt elämäkerta. Sivuja 252, hinta 3:50, kannet 45 kop.

Valtion Kustannusliike

K I R J A

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1934